

Uniunea Bisericilor Creștine Baptiste din România

Săptămâna de rugăciune 2026

Tema: Umblați cârmuiți de Duhul Sfânt și rugați-vă prin Duhul Sfânt!

Galateni 5:16; Iuda 1:20

„Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești.”

„Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt...”

Introducere

Cu ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu începem un nou an al călătoriei noastre pe calea credinței cu o săptămână de rugăciune la care sunt invitați toți credincioșii din Bisericile Creștine Baptiste din România. Conștienți de necesitatea bisericilor noastre de-a crește atât în cunoașterea învățăturilor biblice despre Duhului Sfânt cât și în trăirea zilnică sub călăuzirea Duhului, împreună cu echipa de coordonare a Manualului de studiu biblic am ales învățătura despre lucrarea Duhului Sfânt în viața de rugăciune ca temă inspirativă pentru săptămâna de rugăciune pentru anul 2026. Rugăciunea a avut un loc central în viața credincioșilor și a bisericilor de-a lungul istoriei, așa cum descoperim în cugetările unor oameni mari ai credinței:

- „Dumnezeu modelează lumea prin rugăciune. Cu cât este mai multă rugăciune cu atât lumea va fi un loc mai bun, și puterea de luptă împotriva forțelor răului va fi mai mare.” E.M. Bounds
- „Cei care au avut cea mai mare influență pe acest pământ blestemat din pricina păcatului au fost bărbații și femeile rugăciunii.” D.L. Moody
- „Rugăciunea este portalul care aduce puterea cerului pe pământ.” David Jeremiah
- „Pentru a vedea națiunile pământului stând în picioare, trebuie mai întâi să ne plecăm noi pe genunchi.” Billy Graham
- „Rugăciunea ar trebui să fie cheia care deschide ziua și lacătul care închide noaptea.” George Herbert
- „Rugăciunea este, în cea mai mare parte, o resursă nefolosită, un continent neexplorat în care resursele nebănuite rămân îngropate.”¹ Calvin Wittman
- „Marea tragedie în viața credincioșilor nu sunt rugăciunile fără răspuns, ci rugăciunile care nu s-au spus.” F.B. Mayer

„Biserica de azi nu are nevoie de aparatură mai multă sau mai performantă, nici de noi forme de organizare sau de metode mai noi, ci de oameni de care Duhul Sfânt se poate folosi – oameni ai rugăciunii, oameni puternici în rugăciune. Duhul Sfânt nu se

---

¹ Calvin Wittman, „The Prayer Life of a Christian – Colossians 4”, in <https://www.lifeway.com/en/articles/sermon-prayer-life-of-a-christian-colossians> (Accesat 06 decembrie, 2025)

revarsă prin metode, ci prin oameni. El nu coboară peste aparatură, ci peste oameni. El nu unge proiecte, ci oameni – oameni ai rugăciunii.” E.M. Bounds, *Power Through Prayer*.

Locul și rolul rugăciunii în viața de credință

Rugăciunea este o parte vitală a vieții de credință deoarece reprezintă linia directă de comunicare cu Dumnezeu. În rugăciune ne închinăm, Îl adorăm, Îi mulțumim, Îl preamărim, Îi prezentăm nevoile și durerile noastre, ne întărim în credință, mijlocim pentru alții, și ne armonizăm dorințele cu planul glorios și veșnic al lui Dumnezeu într-o relație de încredere și ascultare.

Rugăciunea este o temă centrală a Bibliei deoarece Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul pun preț pe rugăciune și ne-a lăsat mesaje biblice care ne spun să ne „rugăm neîncetat” (1 Tesaloniceni 5:17), să „stăruim în rugăciune” (Coloseni 4:2), „să ne rugăm neîncetat și să nu ne lăsam” (Luca 18:1). R.C. Sproul a spus că „Rugăciunea este pentru creștin ceea ce este respirația pentru viață, și totuși nicio altă îndatorire nu este atât de neglijată ca rugăciunea.”² Martin Luther a înțeles importanța rugăciunii când a spus: „Nimeni nu poate crede câtă putere are rugăciunea și ce efecte are, decât numai aceia care au învățat din experiență. Ori de câte ori m-am rugat cu stăruință am fost ascultat și am primit mai mult decât am cerut. Uneori Dumnezeu întârzie, dar întotdeauna vine.”³

Din poruncile privitoare la rugăciune (Coloseni 4:2; Romani 12:2; Matei 26:41) descoperim că rugăciunea este canalul de legătură cu Dumnezeu prin care declarăm dependența noastră totală de El. Profetul Ieremia subliniază și el acest aspect când spune: „Voi Mă veți chema și veți pleca. Mă veți ruga și vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi dacă mă veți căuta din toată inima.” (Ieremia 29:12-13). Dumnezeu este gata să asculte rugăciunile copiilor Săi care Îl caută din toată inima.⁴

În rugăciune Îi aducem lui Dumnezeu laude și mulțumiri. Noi am fost creați și mântuiți pentru slava lui Dumnezeu. Rugăciunea este una dintre cele mai alese modalități de a-I aduce slavă lui Dumnezeu. În rugăciunea *Tatăl nostru*, Domnul Isus ne învață să începem și să încheiem rugăciunea cu laudă la adresa lui Dumnezeu (Matei 6:9-13). Îl laudăm pe Dumnezeu pentru tot ceea ce este și face El – pentru atributele Lui: dragostea, bunătatea, mila, puterea, dreptatea, sfințenia, înțelepciunea, credincioșia, atotprezența, etc. Îl laudăm pentru planul de mântuire, pentru jertfa lui Hristos, pentru toate binecuvântările materiale și spirituale. Când Îi aducem laudă și mulțumire, relația noastră cu El se întărește pentru că ne aducem aminte de toate binefacerile Lui: „Binecuvântează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui” (Psalmul 103:2).

În rugăciune aducem dorințele și nevoile noastre înaintea lui Dumnezeu. În Filipeni 4:6 apostolul Pavel ne încurajează să „aducem cererile noastre la cunoștința lui Dumnezeu.” Cu toate că Dumnezeu știe care sunt trebuințele noastre înainte de a le rosti (Matei 6:8), El vrea

² R.C. Sproul Quotes on Prayer, in <https://prayer-coach.com/rc-sproul-quotes-prayer> (Accesat 5 decembrie, 2025).

³ Martin Luther, https://www.azquotes.com/author/9142-Martin_Luther/tag/prayer (Accesat 5 decembrie, 2025).

⁴ Sweat, B., (2025), „7 Reasons Why God Wants You to Pray”, in <https://www.ucg.org/learn/blogs/7-reasons-why-god-wants-you-pray> (Accesat 5 decembrie, 2025). Autorul subliniază realizările pe care le aduce rugăciunea în viața celor care o practică. O parte din ideile lui Sweat au fost prelucrate în acest material.

să ne învețe să îndrăznim să-I cerem să se implice în viețile noastre (Matei 7:7). Uneori cererile noastre sunt de natură fizică, de natură socială (loc de muncă, activități economice), sau pentru protecție în călătorie, vindecare și călăuzire în decizii. Oricât de multe ar fi aceste nevoi și cereri, în rugăciune nu trebuie să ne oprim doar la ele. Este nevoie să cerem intervenția și ajutorul lui Dumnezeu și în nevoile spirituale: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:2). Din această perspectivă Îi cerem lui Dumnezeu:

- să ne modeleze și să ne pregătească pentru slujire în Împărăția Sa (Isaia 64:7-8);
- să ne arate limitările și greșelile pe care trebuie să le corectăm (Psalmul 19:12; Psalmul 139:23-24);
- să ne dea înțelepciune și discernământ (1 Împărați 3:9-13; Iacov 1:5);
- să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire (Matei 6:12; 1 Ioan 1:9).

Când comunicăm cu Dumnezeu prin Cuvânt și rugăciune descoperim că El dorește să gândim ca El, să trăim ca El și să ne formăm un caracter biblic.

În rugăciune mărturisim dependența noastră totală de Dumnezeu. Uneori putem avea impresia că „suntem stăpâni pe situație” și ne descurcăm singuri. Mai ales într-o societate care promovează auto-suficiența auzim mereu afirmații de genul: „prin puterile mele”, „pe cont propriu”, „prin meritele mele”, „prin noi înșine”, Dumnezeu vrea să ne aducă aminte că „despărțiți de El nu putem face nimic” (Ioan 15:5; Psalmul 127:1-3). Prin cuvintele apostolului Pavel, Dumnezeu ne aduce aminte că „în El avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele Apostolilor 17:28). Când ne rugăm și-I cerem lui Dumnezeu ajutor și eliberare, mărturisim deopotrivă smerenia noastră în neputință și dependența totală de un Dumnezeu bun care ne asigură: „că nu ne va părăsi și nu ne va lăsa” (Deuteronom 31:6-8).

În rugăciune creștem în credință și încredere în Dumnezeu. Credința stă la temelia creștinismului – Îl credem pe Dumnezeu pe Cuvânt și ne încredem deplin în El (Evrei 11:6). Când ne rugăm și-I cerem ajutor în încercări și necazuri, experimentăm în mod personal promisiunile Lui, la fel ca Biserica din Ierusalim care atunci când a experimentat răspunsul lui Dumnezeu la rugăciune s-a întărit în credință și ascultare. „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (Faptele Apostolilor 4:31). Pe măsură ce credința noastră se întărește, încrederea în Dumnezeu rămâne puternică și nu se clatină atunci când nu primim lucrurile pe care le-am cerut. Exemplul lui Habacuc este relevant în sensul acesta: „Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staul și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele” (Habacuc 3:17-18).

În rugăciune putem mijloci pentru nevoile altora. În esența ei, rugăciunea nu este egoistă, ci altruistă – Dumnezeu este Tatăl nostru. Noi suntem membri în familia mare a lui Dumnezeu și când ne rugăm aducem înaintea Tatălui și necazurile, nevoile și cauzele celorlalți care se confruntă cu boala, lipsurile, greutatea, prigoanele, atacurile celui rău, piedicile în lucrare, etc. (3 Ioan 1:2; Iacov 5:16, Efeseni 1:16-18). În rugăciune mijlocim pentru cei care sunt implicați în răspândirea Evangheliei. Apostolul Pavel subliniază importanța rugăciunii de mijlocire pentru lucrare și lucrători atunci când le cere Tesalonicenilor să se roage pentru echipa lui misionară: „Fraților, rugați-vă pentru noi” (1 Tesaloniceni 5:25; 2 Tesaloniceni 3:1). Cei care lucrează cu Evanghelia sunt de multe ori ținta atacurilor din afară (diavolul și slujitorii lui) și dinlăuntru (frații mincinoși). De aceea,

Epistola către Evrei se încheie cu această solicitare: „Rugați-vă pentru noi căci suntem încredințați că avem un cuget bun, dorind să ne purtăm bine în toate lucrurile. Mai ales vă rog cu stăruință să faceți lucrul acesta ca să vă fiu înapoiat în curând” (Evrei 13:18-19).

Rugăciunea de mijlocire nu se limitează doar la nevoile personale și la cele ale fraților și surorilor de credință, ci se extinde la toți oamenii, inclusiv la dușmani. Apostolul Pavel subliniază acest fapt când îi scrie lui Timotei: „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii...” (1 Timotei 2:1-2). Mai mult, Domnul Isus ne cere să ne rugăm și pentru dușmani. „Dar Eu vă spun: ‘Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc’” (Matei 5:44). Rugăciunea de mijlocire adună într-un buchet nevoile personale, ale fraților și surorilor de credință, ale celorlalți oameni, inclusiv ale dușmanilor și le aduce înaintea unui Dumnezeu bun și plin de dragoste, care nu vrea moartea păcătosului, ci mântuirea lui (Ezechiel 33:11).

Rugăciunea aliniază planurile și așteptările noastre cu Marele Plan al lui Dumnezeu. În rugăciunea *Tatăl nostru* suntem îndemnați să ne rugăm ca Împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ (Matei 6:10). Împărăția lui Dumnezeu este Marele Lui Plan, și pe cale de consecință trebuie să devină preocuparea noastră majoră în rugăciune. Recunoaștem, însă, că de cele mai multe ori suntem copleșiți de problemele și nevoile noastre zilnice, și uităm de Planul lui Dumnezeu, de Împărăția Lui. Acest Plan alcătuit de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:9-12) cuprinde creația universului și a omului, guvernarea universului și istoriei, răscumpărarea omului căzut în păcat la prima venire a Domnului Isus Hristos ca Mântuitor, viața, moartea, învierea, înălțarea la cer, coborârea Duhului Sfânt, înființarea Bisericii ca instrument special a Împărăției lui Dumnezeu pentru părtășia sfinților și răspândirea Evangheliei până la marginile pământului și, în final, a doua venire a Domnului Isus ca Judecător, învierea morților, judecata de apoi, condamnarea eternă a diavolului, a îngerilor căzuți și a oamenilor care l-au urmat, binecuvântarea veșnică în glorie a celor care l-au primit pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor, în părtășia eternă cu Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt, îngerii sfinți și cu toți cei mântuiți din toate timpurile și din toate locurile, într-un cer nou și un pământ nou. În așteptarea revenirii Domnului, cei mântuiți fac din Planul lui Dumnezeu preocuparea lor majoră în închinare, rugăciune, misiune, evanghelizare, ucenicie și părtășie.

Rugăciunea adâncește relația noastră cu Dumnezeu deoarece, pe de o parte, Îi cerem lui Dumnezeu să intervină și să ne ajute în problemele noastre, iar pe de alta, Îi cerem lui Dumnezeu să ne ajute să facem scop prioritar din Planul Său. „Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă din toată inima. El Împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă” (Psalmul 145:18-19). În baza acestei relații, Iacov ne îndeamnă: „Apropiati-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi” (Iacov 4:8). În această relație, Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Scripturii, iar noi Îi vorbim prin cuvintele rugăciunii. Folosind pilda lui Enoh, care „a umblat cu Dumnezeu”, putem umbla și noi în fiecare zi cu Dumnezeu prin Cuvânt și rugăciune.

Cu toate că știm aceste lucruri, totuși cei mai mulți dintre noi și de cele mai multe ori nu avem puterea să perseverăm în rugăciune. Suntem slabi, falimentăm, nu știm cum să ne rugăm și suntem descurajați. Când slăbește sau încetează rugăciunea ne doboară problemele.

Vorbind despre acest aspect Spurgeon a remarcat: „Bine a zis cine a zis că neglijarea rugăciunii este locul de naștere al tuturor relelor,”⁵ iar C.S. Lewis adăugat: „Mă rog deoarece nu mă pot ajuta singur. Mă rog pentru că sunt neajutorat. Mă rog pentru că nevoile curg din mine neîncetat, fie că umblu fie că dorm. Rugăciunea nu-L schimbă pe Dumnezeu. Mă schimbă pe mine.”⁶ În fața falimentelor noastre ne întrebăm ce șanse avem să ne ridicăm. Vestea bună este că Dumnezeu nu a intenționat niciodată să ne lase singuri să luptăm prin puterile noastre pe calea credinței. Înainte de înălțarea Lui la cer, Domnul Isus ne-a promis că nu ne va lăsa singuri: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor care să rămână cu voi în veac, și anume Duhul Adevărului...” (Ioan 14:16-17).

Locul și rolul Duhului Sfânt în viața de rugăciune

Chiar dacă vorbim despre locul și rolul Duhului Sfânt în viața de rugăciune, trebuie subliniat că în esența ei rugăciunea este Trinitariană, deoarece ne rugăm Tatălui în Numele Fiului prin Duhul Sfânt. Apostolul Pavel subliniază acest adevăr când afirmă: „Căci prin El (Isus Hristos) și unii și alții avem intrare la Tatăl într-un Duh” (Efeseni 2:18). Samuel M. Zwemer a afirmat că: „Adevărata rugăciune este atunci când Dumnezeu Duhul Sfânt vorbește cu Dumnezeu Tatăl în numele lui Dumnezeu Fiul, iar inima credinciosului este camera rugăciunii.”⁷ Dumnezeu a știut din veșnicie că oamenii nu vor putea sau nu vor ști cum să se roage prin puterea lor și după planurile lor, de aceea ne-a dat Duhul Sfânt să ne învețe, să ne inspire, și să ne lumineze mintea ca să ne rugăm în conformitate cu voia Lui. De asemenea, ne-a lăsat Cuvântul că să cunoaștem voia Lui. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16-17). Noi îi răspundem lui Dumnezeu în rugăciune: „Faceți în toată vremea prin Duhul tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați al aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții” (Efeseni 6:18). Același adevăr îl subliniază și Iuda: „Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt” (v. 20). Analizând aceste texte, Stewart Olyott subliniază faptul că verbele **faceți**, **vegheați**, **zidiți-vă** și **rugați-vă** sunt imperative – sunt porunci ale lui Dumnezeu cu privire la relația dintre Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt și rugăciunile credincioșilor.⁸ Studiind Cuvântul descoperim rolul central al Duhului Sfânt în călăuzire, inspirație, convingere, mărturisire, părtășie, comuniune, împuternicire, încurajare, unitate, armonie, mijlocire, cereri, maturizare și sfințire, pentru ca rugăciunile credincioșilor să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu.

Călăuzire și inspirație – Una dintre lucrările mari ale Duhului Sfânt în viața credincioșilor este asigurarea că Domnul Isus este prezent și le ascultă rugăciunile. În rugăciune, Duhul Sfânt nu oferă credincioșilor revelație suplimentară față de Scriptură, ci ne aduce aminte de

---

⁵ 40 Charles Spurgeon Quotes on Prayer, <https://prayer-coach.com/prayers-quotes-charles-spurgeon> (Accesat 5 decembrie, 2025).

⁶ C.S. Lewis Quotes on Prayers, <https://thestuffypofessor.com/cs-lewis-quotes-aboput-prayer/> (accesat 5 decembrie, 2025)

⁷ Samuel M. Zwemer (1867-1952) a fost unul dintre cei mai dedicați misionari americani în lumea islamică – a fost numit „Apostolul islamului”. J. Oswald Sanders, (2004), „Praying In The Spirit”, in *Knowng & Doing. A Teaching Quarterly for Discipleship of Heart and Mind*, C.S. Lewis Institute. Vezi și „Mission Statement-Prayer Dog” in <https://prayerdog.org> (Accesat 2 decembrie, 2025).

⁸ Stewart Olyott, (2016), „What is ‘praying in the Spirit’ and how do we pray in this way?”, in <https://www.evangelicalmagazine.com/article/waht-is-praying-in-the-spirit-> (Accesat 01 decembrie, 2025).

tot ce ne-a spus Domnul Isus și ne învață cum să aplicăm Scriptura la viața de fiecare zi. Altfel spus, Duhul Sfânt ne ajută să înțelegem corect Scripturile pentru că să ne rugăm biblic: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare” (Ioan 16:13). Călăuzirea Duhului include toate aspectele vieții de credință, inclusiv viața de rugăciune deoarece El ne iluminează mintea să înțelegem Scriptura și să ne rugăm în armonie cu voia lui Dumnezeu revelată în Scripturi. Duhul Sfânt ne călăuzește și ne inspiră în rugăciuni biblice: „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15:7).

Convingere și mărturisire – Lumea în care trăim noi „zace în cel rău” (1 Ioan 5:16) și este suprapopulată cu oameni răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu și care se împotrivesc Cuvântului. Nicio predică, discurs apologetic, conferințe teologice, programe religioase sau discuții amicale nu pot convinge un om să accepte că este păcătos și că are nevoie de mântuire, dacă nu lucrează Duhul lui Dumnezeu. Numai Duhul Sfânt îl poate convinge pe om de păcat, și îl poate conduce înspre mărturisire și pocăință în rugăciune. „Și când va veni El (Duhul Sfânt) va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:8). Întotdeauna convingerea realizată de Duhul Sfânt va îndemna omul la rugăciune de iertare și la refacerea relației cu Dumnezeu.

Părtășie și comuniune – Rugăciunea este un mijloc de comuniune cu Dumnezeu în Numele Fiului prin Duhul Sfânt: „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea (*koinonia*) Duhului Sfânt să fie cu voi toți” (2 Corinteni 13:14). Apostolul Pavel vorbește despre „împărtășirea Duhului” în sensul în care Duhul Sfânt face posibilă relația profundă a credinciosului cu Dumnezeu Tatăl și cu Dumnezeu Fiul. Prin Duhul Sfânt rugăciunea devine o experiență personală în prezența lui Dumnezeu, experiență în care inima credinciosului se deschide pentru a primi răspunsul Lui.

Împuternicire și încurajare – Duhul Sfânt oferă puterea de care au nevoie credincioșii pentru a fi martori ai Evangheliei: „Ci, voi veți primi o putere când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la Marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1:8). Această putere a fost valabilă pentru apostoli, pentru toți credincioșii de-a lungul secolelor și este valabilă și pentru noi azi ca să putem răspândi Evanghelia. În această lucrare, Duhul Sfânt întărește și încurajează credincioșii să se roage cu îndrăzneală și cu încredere. „Faceți în toată vremea prin Duhul tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciuni pentru toți sfinții” (Efeseni 6:18). Rugăciunea prin Duhul este dinamică, este însoțită de perseverență și îndrăzneală în a-I cere lui Dumnezeu lucruri mari în lupta spirituală.

Unitate în rugăciune

În rugăciunea congregațională Duhul Sfânt unește întreaga biserică. „Când au auzit ei aceste lucruri și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu... toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (Faptele Apostolilor 4:24, 31). Duhul Sfânt aduce unitate și armonie între credincioși și îi călăuzește să se roage pentru aceleași lucruri în armonie cu Scriptura. Prin Duhul Sfânt toată adunarea este întărită, călăuzită și echipată să se roage pentru aceleași cauze și să experimenteze prezența binecuvântată a Domnului în mijlocul lor.

Mijlocirea în rugăciune este o lucrare specială a Duhului Sfânt: „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră căci nu știm cum *trebuie* să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Romani 8:26-27). Acest text scoate în evidență modul în care Duhul Sfânt asistă credincioșii atunci când sunt slabi și nesiguri cu privire la conținutul rugăciunii. Duhul Sfânt preia rugăciunile lor slabe și nepotrivite, le aranjează în conformitate cu voia lui Dumnezeu și mijlocește pentru ei.

Transformare și maturizare

Duhul Sfânt realizează regenerarea omului păcătos - o lucrare supranaturală denumită „naștere din nou.” În dialogul cu Nicodim, Domnul Isus a spus: „Adevărat, adevărat îți spun că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). Nașterea din nou înseamnă înnoirea inimii, a gândirii și a comportamentului omului pe care Duhul Sfânt l-a regenerat în baza credinței în jertfa ispășitoare a Domnului Isus. Din momentul nașterii din nou, Duhul Sfânt locuiește în inima credinciosului și-i conferă siguranța mântuirii: „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:16). Prezența Duhului în viața credinciosului este pecetea – sigiliul- care garantează siguranța moștenirii slavei veșnice: „Și voi după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evangelia mântuirii voastre), ați crezut în El (Hristos) și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu spre lauda slavei Sale” (Efeseni 1:13-14). Omul regenerat și pecetluit cu Duhul Sfânt este în procesul de maturizare și sfințire pentru a ajunge la plinătatea staturii lui Hristos. „Noi toți privim cu fața descoperită ca într-o oglindă slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18). Această putere transformatoare a Duhului Sfânt este dinamică, acoperă toate aspectele vieții de credință începând cu nașterea din nou, sfințirea, călăuzirea și echiparea în vederea slujirii pentru slava Domnului și Mântuitorului nostru și extinderea Împărăției cerurilor. Cu această încredințare, toate bisericile baptiste sunt invitate să vină înaintea lui Dumnezeu în unitate sub călăuzirea și cârmuirea Duhului în rugăciuni de mulțumire, mijlocire și cereri pentru vremuri de pocăință și trezire spirituală.

Duminică, Lucrarea Duhului Sfânt în convingere

„Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis și nimeni dintre voi nu Mă întreabă: «Unde Te duci?» Dar, pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima. Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea, fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata, fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat.” Ioan 16:5-11

„Convingerile puternice preced lucrările mărețe” – afirma pastorul James Freeman Clarke (1810-1888). Numai acele fapte izvorâte din convingere launtrică dobândesc autenticitate și durabilitate, ceea ce săvârșim din simplă obligație se prăbușește în urma noastră asemenea unei structuri lipsite de temelie. Admirația noastră se îndreaptă către oamenii animați de convingeri, către aceia care, în fața amenințărilor și chiar a morții, au rămas neclintiți, purtând în suflet certitudinea adevărului mărturisit.

După afișarea celor 95 de teze pe ușa Catedralei din Wittenberg, în 31 octombrie 1517, Martin Luther a fost somat de Papa Leon al X-lea să-și retracteze învățăturile, care se răspândeau cu repeziciune în întreg spațiul german. Luther însă a refuzat categoric: conștiința lui nu putea abdica de la lumina pe care o primise. Drept urmare, a fost excomunicat, iar scrierile sale au fost arse în văzul tuturor. Ca răspuns, Luther a aruncat în flăcări bula papală, semnul excomunicării. Amplificându-se tensiunile, noul împărat, Carol al V-lea, a convocat Dieta de Worms, cerându-i lui Luther să-și justifice textele și să se lepede de ceea ce fusese considerat erezie. În fața adunării imperiale, ținându-și scrierile în mâini, Luther a rostit cu hotărâre cuvintele care aveau să străbată veacurile: „Aici stau și nu pot altfel. Așa să-mi ajute Dumnezeu!”

Adevăratele convingeri nu se supun capriciilor opiniei publice. Mulți au opinii puternice, dar puțini au convingeri. Unii își apără opiniile cu vehemență, devin gălăgioși, chiar agresivi când acestea sunt puse la îndoială, însă, atunci când sunt chemați să stea în picioare pentru convingeri, se prăbușesc. Convingerile sunt principii prețioase, întemeiate pe adevăr, care devin parte constitutivă din ființa omului, îi conturează identitatea și îi oferă un motiv pentru care este gata să trăiască sau să moară. Ele sunt adevăruri pe care nu le negociezi, oricât de mare ar fi prețul cerut. Opiniile pot fi ajustate, pot fi nuanțate, ba chiar abandonate; convingerile însă nu se negociază niciodată. De aceea, Winston Churchill observa, cu finețe caracteriologică, că „un om animat de convingeri autentice exercită o influență mai puternică decât o sută de oameni care posedă doar opinii”.

Scriptura ne arată limpede că există certitudini care nu pot fi însușite prin educație, persuasiune sau influență umană. Sunt adevăruri de care nu putem fi convinși decât atunci când Duhul Sfânt Însuși lucrează în adâncul ființei noastre. El și numai El convinge lumea de păcat, de neprihănire și de judecată. Cornilescu folosește în Ioan 16:8 verbul „a dovedi”, cu rezonanță juridică, dar alte traduceri folosesc verbul „a convinge”, un termen care surprinde mai bine dinamica lăuntrică a procesului spiritual: poți avea dovezi, dar dacă nu ești convins în adâncul inimii, rămâi la ceea ce crezi deja.

1. Duhul Sfânt convinge de păcat

Duhul Sfânt nu a venit în lume pentru a regiza spectacole superficiale sau pentru a alimenta emoții trecătoare; lucrarea Lui este una profundă și serioasă. El a venit să ne convingă de realitatea păcatului, în special de a păcatului necredinței în Hristos. Acest păcat nu este un simplu defect spiritual sau o neînțelegere teologică, ci este păcatul fundamental care stă la rădăcina tuturor celorlalte. În limbajul Evangheliei după Ioan, a nu crede în Hristos nu înseamnă doar a nu fi convins de argumente, ci a respinge singura Persoană pe care Tatăl a trimis-o ca să fie viața, lumina și mântuirea lumii. Necredința este refuzul voinței omului de a se pleca în fața revelației lui Dumnezeu; este alegerea inimii de a rămâne în întuneric deși Lumina a venit în lume. În esență, necredința este o insultă adusă adevărului lui Dumnezeu și o negare a caracterului Său. Ea spune că Dumnezeu nu este vrednic de încredere, că promisiunile Sale sunt insuficiente, că jertfa lui Hristos nu este necesară, că autoritatea Lui nu este legitimă. De aceea, păcatul necredinței nu este doar unul printre multe altele, ci este păcatul în care toate celelalte se adună și prin care toate celelalte devin condamnabile, pentru că îl așază pe om în opoziție directă față de planul divin al mântuirii.

Potrivit teologiei biblice, necredința este ultimul bastion al inimii căzute, ultimul refugiu al autonomiei omului. Oricât de moral, respectabil sau religios ar părea cineva, câtă vreme refuză să creadă în Hristos, rămâne sub condamnarea păcatului, pentru că respinge tocmai mijlocul prin care Dumnezeu a hotărât să salveze lumea. De aceea, Mântuitorul afirmă cu o gravitate unică: „Cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu” (Ioan 3:18). În consecință, judecata nu este doar un verdict viitor, ci o realitate care începe în inimile celor ce trăiesc în necredință, separându-i de Dumnezeu chiar aici și acum. Necredința în Hristos pecetluiește această prăpastie, iar omul nu poate să se smulgă singur din întunericul ei. Numai Duhul Sfânt poate lucra în inima împietrită, poate rupe legăturile păcatului și poate aduce lumina credinței, convingând sufletul că Isus este Fiul lui Dumnezeu, singurul Mântuitor, prin care primim viața veșnică.

2. Duhul Sfânt convinge de neprihănire

Duhul sfânt nu doar convinge de păcat, ci lucrează în inimile noastre pentru a ne arăta neprihănirea lui Dumnezeu, așa cum a spus Mântuitorul: „în ce privește neprihănirea, fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea.” Această neprihănire nu este un concept abstract de factură morală, ci realitatea perfectă a ființei lui Hristos. El este Mielul fără cusur, fără niciun defect. În Vechiul Testament, neprihănirea era simbolizată prin jertfele fără cusur aduse în locul omului păcătos, dar acele ritualuri repetate nu puteau să ofere o curățire deplină. Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, a venit ca jertfă unică, desăvârșită, pentru ca toți cei ce cred în El să fie socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu (cf. 2 Corinteni 5:21).

Înălțarea lui Hristos la Tatăl este dovada neprihănirii Sale perfecte și a faptului că Dumnezeu Tatăl a acceptat jertfa Fiului în locul nostru. Prin înviere și înălțare, Hristos a arătat că sacrificiul Său a fost primit de Dumnezeu și că neprihănirea Sa poate fi pusă în slujba mântuirii noastre. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt poate convinge omul păcătos că neprihănirea lui Hristos este validă și suficientă pentru a-l face și pe el neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Prin lucrarea Sa de convingere, Duhul ne ajută să credem că singura neprihănire acceptată de Dumnezeu nu este a noastră, ci cea a lui Hristos.

Pentru noi, aceasta înseamnă că toate eforturile noastre de a fi buni sau de a respecta reguli morale sunt insuficiente, pentru că orice neprihănire omenească este ca o haină murdară (Isaia 64:6). Duhul Sfânt convinge sufletul că singura cale de a fi socotiți neprihăniți este să ne lepădăm de propria noastră îndreptățire și să primim neprihănirea lui Hristos prin credință.

Lucrarea Duhului în acest domeniu este profundă și interioară: El ne descoperă goliciunea și insuficiența propriei noastre neprihăniți și ne atrage spre Isus ca singura sursă de dreptate și sfințenie. Fără Duhul Sfânt, omul poate rămâne orbit de propriile eforturi, convins că poate merita mântuirea prin propriile-i fapte. Dar prin cercetare, iluminare și convingere, Duhul Sfânt ne arată că doar Hristos cel neprihănit ne poate face dreți și sfinți. Când ne pocăim și credem în Isus Hristos, neprihănirea Lui devine a noastră. Biblia spune: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5:1-2). Aceasta este esența Evangheliei: neprihănirea lui Hristos ne este pusă în cont, iar sufletul nostru este îmbrăcat în dreptatea Lui.

Așadar, lucrarea de convingere a Duhului Sfânt nu este doar informativă, ci transformatoare. El nu doar ne arată adevărul despre neprihănirea lui Hristos, ci aprinde în inimă convingerea necesară pentru a renunța la propria justificare și a ne încrede în harul lui Dumnezeu. Aceasta este misiunea Lui: să ne facă să înțelegem că, fără neprihănirea lui Hristos, suntem pierduți, dar prin credința în El suntem socotiți drepti și putem trăi în comuniune cu Tatăl.

3. Duhul Sfânt convinge de judecată

Duhul Sfânt convinge lumea de judecată, arătând adevărul despre soarta finală a tuturor oamenilor și despre autoritatea lui Hristos ca Mare Judecător. El afirmă: „în ce privește judecata, fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat”. Aceasta ne amintește că Satan a fost deja condamnat, iar păcatele lumii au fost aduse sub judecata lui Dumnezeu. Judecata este reală, inevitabilă și ireversibilă. Duhul Sfânt ne convinge de gravitatea ei, nu pentru a ne distruge, ci pentru a ne aduce la pocăință și la acceptarea harului mântuitor.

Biblia spune că Mântuitorul nu a venit în lume pentru a ne condamna, ci pentru a ne mântui (cf. Ioan 3:17). Lucrarea Sa de răscumpărare este completă: păcatele celor ce cred în El sunt iertate, dosarul lor este curat și nu mai există nimic care să-i învinovățească înaintea Tatălui. Cei ce au primit mântuirea prin credință nu vor fi judecați pentru păcatele lor, ci vor fi răsplătiți pentru faptele lor bune făcute în slujba Împărăției (2 Corinteni 5:10). Duhul Sfânt ne convinge de aceasta, arătându-ne că judecata nu este menită să ne înspăimânte, ci să ne deschidă ochii spre necesitatea acceptării harului divin.

Pentru cei ce nu cred, însă, judecata este teribilă și inevitabilă. Apocalipsa dezvăluie scena înfricoșătoare a judecății finale: morții, mari și mici stau înaintea scaunului de judecată și sunt judecați după faptele lor, iar cei neînregistrați în cartea vieții sunt aruncați în iazul de foc (Apocalipsa 20:11-15). Iadul nu este o poveste sau un loc pe seama căruia să se facă glume, ci este o realitate veșnică, unde „viermele nu moare și focul nu se stinge” (cf. Marcu 9:48), și unde sunt „plânsul și scrâșnirea dinților” (cf. Luca 13:28). Acolo, separarea de Dumnezeu va fi definitivă. Numai Duhul Sfânt ne convinge de gravitatea acestei realități, pentru a ne conduce la pocăință.

Lucrarea Duhului în inimile oamenilor se manifestă prin cercetare interioară. Conștiința începe să fie trezită, păcatul devine incomod și irosirea vieții în necredință apare ca o amenințare reală. Asemenea lui Saul pe drumul Damascului sau a temnicerului din Filipi, fiecare om poate simți atingerea convingătoare a Duhului Sfânt, care provoacă o întrebare fundamentală: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Aceasta nu este o presiune exterioară, ci o lucrare interioară care face inima receptivă la harul mântuitor.

Înțelegând lucrarea Duhului Sfânt de a convinge inimile noastre de păcat, de neprihănirea lui Hristos și de realitatea judecății lui Dumnezeu, trebuie să ne smerim înaintea Lui în rugăciune.

Mulțumire:

- Pentru Duhul Sfânt care, prin lucrarea realizată în inimile oamenilor, îi convinge de păcat, de neprihănirea lui Hristos și de judecata lui Dumnezeu;

- Pentru darul neprihăririi lui Isus Hristos, care ne face drepti înaintea Tatălui și ne aduce pace în cuget;
- Pentru mântuirea oferită prin credința în Domnul Isus și pentru harul care ne transformă viața;
- Pentru că Evanghelia este vie și puternică, iar Duhul Sfânt o folosește pentru a aduce speranță și viață veșnică tuturor celor ce cred;
- Pentru fiecare persoană care, prin lucrarea de iluminare produsă de Duhul Sfânt, a răspuns la chemarea Evangheliei și a experimentat pocăința și împăcarea cu Dumnezeu.

Pocăință:

- Pentru nepăsarea și împietrirea inimilor noastre față de realitatea păcatului, neprihăririi lui Hristos și judecării lui Dumnezeu;
- Pentru tendința de a ne încrede în propria neprihănire și în eforturile noastre morale, în loc să primim neprihănirea lui Hristos prin credință;
- Pentru clipele în care am ignorat lucrarea Duhului Sfânt, am amânat pocăința sau am răspuns cu indiferență la chemarea Lui;
- Pentru păcatele comise deliberat sau din neștiință, care ne separă de Dumnezeu și ne împiedică să fim martori fideli ai Evangheliei;
- Pentru lipsa de discernământ spiritual și pentru tolerarea influențelor lumesti sau învățăturilor greșite în viața personală sau în biserică.

Cerere și mijlocire:

- Pentru o deschidere totală a inimilor noastre la lucrarea autentică a Duhului Sfânt, ca El să ne cerceteze, ilumineze, convingă și transforme înspre asemănare cu Hristos;
- Pentru o credință vie, care primește neprihănirea lui Hristos și trăiește în sfințenie și în dependență de harul Lui;
- Pentru mântuirea celor nemântuiți din familiile noastre, din comunitate și din întreaga lume, ca Duhul Sfânt să îi convingă de păcat, neprihănire și judecată;
- Pentru puterea de a respinge păcatele, păgânismul și influențele lumii, și pentru perseverență în credință și ascultare;
- Pentru ca biserica să fie curățită de învățăturile false și de lucrători care pervertesc Evanghelia, și să crească în rod duhovnicesc, în dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii.

Pastor Bebe Ceaușu, Biserica Creștină Baptistă „Harul”, Lugoj

Luni, Lucrarea Duhului Sfânt în iluminarea minții

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” Ioan 14:26

„Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a frunțașilor veacului acestuia, care vor fi nimicivi. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduieste Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o niciunul din frunțașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe

Domnul slavei. Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul și el însuși nu poate fi judecat de nimeni. Căci „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?” Noi însă avem gândul lui Hristos.” 1 Corinteni 2:6-16

Pentru a înțelege iluminarea pe care Duhul Sfânt o produce în viața oamenilor este important să descoperim sensul celor două metafore biblice – întuneric și lumină. Metafora luminii este folosită în Sfintele Scripturi pentru a descrie, pe de o parte, contrastul ontologic dintre Dumnezeu și lumea demonică, iar pe de altă parte, contrastul spiritual-existențial dintre copiii lui Dumnezeu și copiii Celui rău. În acest sens, apostolul Ioan afirmă că „Dumnezeu e **lumină** și în El nu este întuneric” (1 Ioan 1:5), iar noi, în calitate de **fii ai luminii**, n-avem de luptat „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor **întunericului** acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). În același sens, oamenii născuți din nou prin credința în jertfa Domnului Isus sunt numiți „**fii ai luminii**”, așa după cum precizează Domnul Isus în Ioan 12 când vorbește despre Sine și despre cei care cred în El: „Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumina ca să nu vă cuprindă întunericul: cine umblă în întuneric nu știe unde merge. Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină ca să fiți **fii ai luminii**” (v. 35-36). În contrast cu fiii luminii, în Ioan 8 sunt prezentați fiii Celui rău: „Voi aveți de **tată pe diavolul** și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii” (v. 44). În Pilda neghinei acest contrast este și mai izbitor. „El (Domnul) le-a răspuns: Cel ce seamănă sămânța bună este Fiul omului, țarina este lumea, sămânța bună sunt **fiii Împărăției**, neghina sunt **fiii Celui rău**”(Matei 13:37-38).

Din textul Scripturii înțelegem că „întunericul” reprezintă prezența și manifestarea demonică prin duhuri necurate, sau prin viața oamenilor influențați sau stăpâniți de Cel rău, iar „lumina” reprezintă prezența divină a Persoanelor Sfintei Treimi, sau manifestarea harului divin în viața oamenilor care au fost regenerați prin credința în jertfa Domnului Isus.

Iluminarea este lucrarea prin care Duhul Sfânt ne ajută să înțelegem corect, să credem și să aplicăm în viața noastră adevărul sau lumina Scripturii. Cu alte cuvinte, ceea ce pentru mintea umană întunecată de păcat este neclar și neînțeles, devine clar și are sens atunci când Duhul Sfânt acționează asupra minții. Claritatea și înțelegerea generate de Duhul Sfânt transformă informația în convingere, convingerea în acțiune, și acțiunea într-o relație transformatoare cu Isus Hristos, spre slava lui Dumnezeu Tatăl. Iluminarea nu aduce revelații noi care să se adauge la Scriptură, ci capacitatea spirituală de a înțelege Scriptura și de a pune

în practică învățăturile ei. Din această perspectivă, iluminarea operează în două etape distincte, dar inter-relaționate: prima etapă este iluminarea inițială care duce la convertirea omului păcătos, iar a doua etapă este un proces continuu de iluminare pe tot parcursul vieții celui credincios, care duce la creștere și maturizare spirituală.⁹

La fel de importantă ca definirea corectă a iluminării este și înțelegerea modului în care Duhul Sfânt realizează acest fenomen spiritual în fiecare din cele două etape. În prima etapă, Duhul Sfânt lucrează asupra minții întunecate a omului care este pe calea pierzării. Apostolul Pavel descrie incapacitatea acestor oameni de a înțelege planul lui Dumnezeu: „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi care suntem pe calea mântuirii este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:18). Incapacitatea de înțelegere este cauzată de un fenomen spiritual opus iluminării, și anume, orbirea sau întunecarea minții: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:3-4). Orbirea sau întunecarea spirituală are loc atunci când omul se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu și respinge lumina dovezilor existenței Lui. „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei înșiși, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți, fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, **nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat**” (Romani 1:19-21). Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu nu înseamnă că omul rămâne liber cu viața și gândurile lui, ci în realitate deschide ușa pentru un proces spiritual prin care diavolul preia controlul minții omului și o umple cu „gânduri deșarte”, o întunecă să nu înțeleagă adevărul Scripturii, și o orbește să nu mai vadă nici o rază de lumină cerească.

În fața acestei realități am fi înclinați să credem că omul ajuns într-o asemenea stare nu mai are nicio șansă, nicio posibilitate de schimbare, și este condamnat la orbire spirituală veșnică. Apostolul Pavel ne spune că așa am fost și noi: „morți în greșelile și păcatele voastre în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fii neascultării” (Efeseni 2:1-2). Dar Dumnezeu care este bogat în îndurare a zis: ‘Să lumineze lumina în întuneric’, ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6). Domnul Isus le explică ucenicilor că acest fenomen supranatural de iluminare a inimii este realizat de Duhul Sfânt: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26). Apostolul Pavel continuă: „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu... și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Corinteni 2:10, 12).

Un om orb spiritual poate citi Biblia, dar chiar și atunci când înțelege cuvintele, nu înțelege sensul lor pentru că mintea lui este în întuneric spiritual și nu poate vedea în cuvintele

---

⁹ Scott Aniol, (2022), „Illumination—I do not think it means what you think it means”, in G3 Ministries, <https://g3min.org/illumination-i-do-not-think-it-means-what-you-think-it-means/?srsId=AfmBOorsQIQ2D7TnuzNQozSS7XnZJQIzngJh9H85ETNKCqDqPK3BFTu-> (Accesat 6 decembrie, 2025).

Scripturii Cuvântul lui Dumnezeu. În lucrarea de iluminare, Duhul Sfânt „îndepărtează împotrivirea omului nemântuit față de Dumnezeu și Scriptură și-i inspiră o convingere lăuntrică privitoare la faptul că Scriptura este de la Dumnezeu, și prin urmare este adevărată și are autoritate.”¹⁰ Iluminarea minții are loc în momentul convertirii omului păcătos, atunci când Duhul Sfânt deschide „mințile închise în păcat ca să primească adevărul față de care înainte au fost împotrivoare... Este mărturia Duhului... care ne adeverește canonul Scripturii.”¹¹

A doua etapă a iluminării are loc în viața omului mântuit și se derulează pe tot parcursul vieții în procesul de creștere și maturizare spirituală. Apostolul Pavel explică: „Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră mai înainte de veci, pe care n-au cunoscut-o niciunul din fruntașii veacului acestuia; căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul Slavei... Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său... Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire pentru lucrurile duhovnicești” (1Corinteni 2:7, 10, 13). Înțelegerea corectă a Scripturilor este posibilă numai prin lumina pe care o aduce Duhul Sfânt în mintea celui credincios atunci când citește Cuvintele lui Dumnezeu. În sensul acesta apostolul Pavel se roagă pentru credincioșii din Efes: „Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un **duh de înțelepciune și de descoperire** în cunoașterea Lui, și **să vă lumineze ochii inimii**, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi credincioșii nemărginita mărime a puterii tăriei Lui” (Efeseni 1:17-19). Lucrarea Duhului Sfânt de iluminarea a celor credincioși se întinde pe tot parcursul vieții atât în studiul personal al Scripturii, cât și în context eclezial: „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la statura plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:11-13).

În concluzie, lucrarea Duhului Sfânt de iluminare produce în inima omului nemântuit certitudinea că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu adevărat care are autoritate asupra noastră, îndepărtează împotrivirea inimii răzvrățite față de Dumnezeu și o deschide pentru Evanghelie, și apoi pe tot parcursul vieții îl ajută pe cel credincios să crească în cunoașterea lui Dumnezeu până va ajunge să fie asemenea lui Hristos Domnul. Înțelegând lucrarea Duhului Sfânt de iluminarea a minții celor necredincioși în vederea mântuirii și a celor credincioși în vederea maturizării, suntem chemați să ne rugăm.

Mulțumire:

- Pentru prezența și lucrarea Duhului Sfânt trimis de Tatăl după înălțarea Fiului la cer;
- Pentru Cuvântul lui Dumnezeu tradus și tipărit în limba română și în limbile multor popoare;
- Pentru Domnul Isus Hristos, Lumina lumii;
- Pentru toți fiii luminii din bisericile noastre;
- Pentru lucrarea Duhului Sfânt de iluminare a minții noastre spre mântuire;
- Pentru lucrarea de iluminare a Duhului Sfânt în înțelegerea Scripturii;

---

¹⁰ Rolland McCune, *A Systematic Theology of Biblical Christianity*, Detroit Baptist Theological Seminary, 2009, vol. I:56.

¹¹ J. I. Packer, “Biblical Authority, Hermeneutics and Inerrancy,” p. 143.

- Pentru faptul că Duhul Sfânt se luptă și azi să lumineze mințile oamenilor nemântuiți.

Pocăință:

- Neglijență în citirea și studierea Cuvântului;
- Împotrivirea față de lumina Scripturii cu privire la lucrurile nepotrivite din viața noastră;
- Acceptarea faptelor întunericului în viața personală și în familie;
- Neascultare de musturarea Duhului atunci când păcătuim;
- Neglijarea timpului de rugăciune acasă;
- Neparticipare sau absenteism de la timpul de rugăciune de la biserică;
- Toleranța față de învățături greșite și învățători mincinoși;
- Frecventarea unor locuri lumești;
- Vizionarea unor programe și situri nepotrivite pe internet.

Cereri:

- Duhul Sfânt să lumineze mintea și inima celor nemântuiți din familiile noastre;
- Duhul Sfânt să aducă pasiune pentru studierea Scripturii și rugăciune în viața noastră;
- Duhul Sfânt să protejeze mintea copiilor noștri de învățături stricate;
- Duhul Sfânt să lucreze la întoarcerea celor care s-au îndepărtat de Domnul;
- Duhul Sfânt să rodească faptele luminii în viața personală și în familie;
- Duhul Sfânt să lucreze consacrare totală în viața membrilor bisericii și a lucrătorilor;
- Duhul Sfânt să lucreze sfințire și maturizare spirituală în fiecare credincios din biserică.

Pastor Paul Negruț, Biserica Baptistă „Emanuel”, Oradea.

Martți, Lucrearea Duhului Sfânt în regenerare

„Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor. Acesta a venit la Isus noaptea și I-a zis: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?” Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: ‘Trebuie să vă nașteți din nou.’ Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” Ioan 3:1-8

„El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.” Tit 3:5

Evanghelia după Ioan prezintă încă de la început lucrarea Domnului Isus într-un mod inseparabil de lucrarea Duhului Sfânt. De fapt, Persoanele Sfintei Treimi sunt inseparabile și

inconfundabile – Un singur Dumnezeu adevărat care ființează veșnic în unitatea desăvârșită a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Lucrarea fiecărei Persoane a Sfintei Treimi este în colaborare și unitate desăvârșită cu celelalte.

Botezul cu Duhul Sfânt și nașterea din Duh: prerogative cristologice

Evangelia descrie inaugurarea erei mesianice prin lucrarea specială a Domnului Isus, realizată în conlucrare cu Duhul Sfânt. La începutul Evangheliei, mărturia lui Ioan Botezătorul îl identifică explicit pe Domnul Isus drept Cel care va boteza cu Duhul Sfânt (Ioan 1:33). Elementul care caracterizează lucrarea lui Isus este botezul cu Duhul Sfânt, lucrare prezentată în contrast cu lucrarea lui Ioan Botezătorul, care botează cu apă. Coborârea Duhului autentifică mesianitatea lui Isus.

Actul botezului este un act de scufundare totală. În acest context, semnificația teologică a diferenței dintre botezul cu apă și botezul cu Duhul Sfânt trebuie înțeleasă în termenii contrastului dintre scufundarea totală în apă și „scufundarea” totală în Dumnezeu. Conceptul de scufundare (nu de stropire) subliniază faptul că întreaga ființă este acoperită în acest act. Este necesară o scufundare totală în Duhul Sfânt – întreaga ființă: personalitatea, gândirea, activitatea, comunicarea etc. – pentru ca, în acest fel, Cristos să fie glorificat.

Botezul cu Duhul Sfânt este, de asemenea, un indicator al inaugurării perioadei mesianice. Evreii înțelegeau, în acel context, botezul ca o expresie a curăției, dar acum aceasta operează nu la nivel exterior, ci la nivel interior.

În Vechiul Testament, venirea lui Mesia urma să fie însoțită de puterea Duhului, revărsată peste popor (vezi Isaia 11:1-2; 42:1; 61:1). Semnificația botezului cu Duhul Sfânt este clară: Duhul Sfânt este dat exclusiv prin Isus. Isus este singurul mijloc prin care Duhul ne este accesibil. Duhul nu lucrează independent de lucrarea mântuitoare a lui Isus (Ioan 15:26).

Duhul Sfânt și viața nouă

Nașterea din apă și din Duh este un indicator al vieții noi în Împărăția lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este Cel care nu doar oferă viață (Ioan 6:63), ci ne transformă și într-o sursă de viață (Ioan 7:38-39). Duhul Sfânt mărturisește despre Isus (Ioan 15:26) și îl slăvește pe Isus (Ioan 16:14); de aceea, conștientizarea și proclamarea domniei lui Isus Cristos sunt posibile doar prin Duhul Sfânt. Doctrina despre Duhul Sfânt este determinantă pentru înțelegerea corectă a teologiei biblice.

CONTEXTUL LITERAR: starea omului căzut în păcat

Capitolul anterior se încheie cu afirmarea explicită a faptului că omul are o mare problemă – chiar și atunci când omul îl caută pe Dumnezeu, căutarea, deși bună în sine, poate avea o motivație greșită (Ioan 2:25). În dialogul său cu Nicodim, Isus afirmă că identitatea religioasă sau originea etnică a unei persoane nu sunt suficiente pentru a obține accesul în Împărăția lui Dumnezeu. Textul demonstrează că atât apartenența religioasă, cât și credința în semne sunt insuficiente pentru a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu. Este important să recunoaștem că insuficiența credinței în semne (Ioan 2:24-25) servește ca introducere la o discuție despre un element asociat cu botezul în contextul cultural al lumii evreiești din primul secol. Această temă este reiterată ulterior în contextul Cinei Domnului (6:14-27). În ambele cazuri,

insuficiența credinței în semne este subliniată prin accentul pus pe acțiunile mântuitoare ale Fiului Omului (3:13-21; 6:32-58). Afirmatia că doar Dumnezeu știe ce este în inima omului este una explicită în Vechiul Testament. În rugăciunea de dedicare, Solomon afirmă că doar Dumnezeu cunoaște inima fiecărui om (1 Împărați 8:39). Afirmatia că Isus știa ce este în om are implicații teologice profunde: Isus este Dumnezeu. Duhul Sfânt Îl descoperă pe Isus ca fiind Dumnezeu și este Cel care convinge lumea de starea de păcat (Ioan 16:8)

CONTEXTUL SPIRITUAL: de la întuneric la lumina Sa minunată

Faptul că Ioan menționează că dialogul dintre Isus și Nicodim a avut loc noaptea ne oferă un indiciu asupra stării spirituale în care se afla Nicodim. În Evanghelie, conceptele de lumină și întuneric au o semnificație spirituală. Texte care descriu sensul spiritual al întunericului sunt: 3:19-21; 11:10; 13:30. Schimbarea din viața lui Nicodim este descrisă ulterior în Evanghelie, întotdeauna în cadrul contrastului în care acesta se află (7:50; 19:39-40). Nuanța spirituală din Ioan 3 este contrastată cu Ioan 13, unde asistăm la trădarea lui Iuda, la intrarea Diavolului în el și la afirmația spirituală explicită: „Era noapte” (Ioan 13:30). În Evanghelie, Nicodim vine la Cristos de la întuneric la lumină. Iuda este cel care merge de la lumină spre întuneric.

CUNOAȘTEREA ADEVĂRATĂ ȘI LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

Evanghelia după Ioan este în primul rând o carte a semnelor, care necesită o înțelegere spirituală. Aproape fiecare capitol arată probleme de înțelegere a dimensiunii spirituale:

- În capitolul 1, lumea nu cunoaște Cuvântul.
- În capitolul 2, iudeii nu înțeleg că Isus vorbește despre templul trupului Său.
- În capitolul 3, Nicodim, învățătorul lui Israel, nu înțelege cuvintele lui Isus.
- În capitolul 4, femeia samariteancă nu înțelege inițial despre ce vorbește Isus.
- În capitolul 5, iudeii nu Îl cunosc pe Fiul, pe Tatăl și nici Scripturile.
- În capitolul 6, oamenii nu înțeleg ce înseamnă să mănânce trupul lui Isus.
- În capitolul 7, iudeii nu înțeleg planul lui Isus și nici sensul cuvintelor Sale (Ioan 7:35, 37).
- În capitolul 8, Isus îi muștră pentru că nu Îi înțeleg cuvintele (Ioan 8:43).
- În capitolul 9, fariseii sunt orbi spiritual și nu înțeleg lucrarea lui Isus.
- În capitolul 10, iudeii rămân în tensiune pentru că nu înțeleg cuvintele lui Isus (Ioan 10:24-25).
- În capitolul 11, ucenicii nu înțeleg moartea lui Lazăr și nici faptul că Isus este învierea și viața.
- În capitolul 12, ucenicii nu înțeleg dimensiunea profetică a intrării în Ierusalim (Ioan 12:16), iar poporul nu înțelege mesajul (Ioan 12:37-38).
- În capitolul 13, Petru este avertizat că nu înțelege ce face Isus (Ioan 13:7), iar ucenicii nu înțeleg pe deplin acțiunile și cuvintele Sale.
- În capitolul 14, Filip este muștrat pentru că nu Îl cunoaște pe Isus (Ioan 14:9).
- În capitolul 16, ucenicii nu înțeleg cuvintele lui Isus (Ioan 16:17).
- În capitolul 18, Pilat nu înțelege ce fel de Împărat este Isus.
- În capitolul 20, se afirmă explicit că nu au înțeles că, potrivit Scripturilor, Isus trebuia să învie din morți (Ioan 20:9).

- În capitolul 21, ucenicii nu înțeleg planul lui Isus cu Petru.

Mulțimea acestor situații indică faptul că avem nevoie de o înțelegere spirituală a realității. Această înțelegere este lucrarea specială pe care doar Duhul Sfânt o poate realiza (Ioan 15:26; 16:13). Dimensiunea spirituală și simbolică a Evangheliei provoacă o înțelegere care depășește simplul efort uman. Avem nevoie de Duhul Sfânt să ne ajute să înțelegem atât Scriptura cât și să-L cunoaștem corect pe Cristos.

NECESITATEA LUCRĂRII DUHULUI SFÂNT ÎN REGENERARE

Analiza expresiei „dacă nu se naște ceva din apă și din Duh”, folosită de Isus în dialogul cu Nicodim, este de o importanță teologică majoră, întrucât contextul este unul soteriologic.

Semnificația simbolurilor este de o importanță colosală pentru înțelegerea expresiei „a fi născut din apă și din Duh”. Această expresie este implicit legată de afirmația din versetul 3: „a fi născut din nou”. Textul din Vechiul Testament în care acești doi termeni apar împreună și care oferă fundamentul interpretării este Ezechiel 36:25-27, pasaj ce vorbește despre inaugurarea epocii Noului Legământ. Cu siguranță Nicodim ar fi asociat simbolurile apei și ale Duhului cu acest text.

Potrivit mesajului lui Isus, cei care doresc să intre în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să treacă printr-un proces de curățire cu apă – nu „apa” a fariseilor, ci „apa”, care vine de la Dumnezeu. Astfel, Noul Legământ este inaugurat prin curățirea cu apa vie și prin lucrarea Duhului Sfânt.

Isus nu introduce elemente străine de înțelegerea lui Nicodim, ci utilizează simboluri cunoscute. Contextul istoric în care are loc această discuție este cel al lucrării lui Ioan Botezătorul, asociată cu un botez care a fost respins de farisei (Luca 7:30). Nucleul mesajului și al botezului practicat de Ioan Botezătorul a fost pocăința; totuși, botezul în sine nu avea implicații soteriologice. El reprezenta mai degrabă recunoașterea stării de păcătoșenie și a necesității unei transformări personale (Ioan 1:26; Matei 3:11).

Pe lângă acest context social, este esențial să luăm în considerare și ritualul ceremonial al purificării prin botez al prozelitilor, cu care Nicodim era, fără îndoială, familiar. Persoana care devenea prozelit era considerată, din punct de vedere simbolic, ca fiind „nou-născută”. În această perioadă, apa era percepută ca un simbol al pocăinței și al curățirii. Practica botezului a funcționat istoric ca simbol al purității și al curățirii pentru diverse grupuri religioase, inclusiv fariseii, esenienii (comunitatea de la Qumran), cei botezați de Ioan și, ulterior, creștinii.

Expresia „a fi născut din apă și din Duh” poate fi interpretată în mai multe moduri (de exemplu: apă și vânt; botez și Duh; Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt; naștere fizică și naștere spirituală; paralelism ebraic; curățire și Duh). Având în vedere că analiza acestor variante interpretative nu se încadrează în scopul prezentului material de îndemn la rugăciune, subliniem faptul că nașterea din apă și din Duh reflectă un act de curățire asociat în mod necesar cu lucrarea Duhului Sfânt. „Apa” simbolizează curăția, iar „Duhul” indică lucrarea transformatoare a Duhului Sfânt.

Implicarea omului în procesul mântuirii este evidențiată de faptul că, în acest context, verbul „a fi născut” (γεννάω, *gennaō*) este folosit exclusiv la diateza pasivă – γεννηθῆναι (*gennēthēnai*). Aceasta indică faptul că omul nu se naște din nou prin propriul efort, ci este născut din nou. Nașterea este produsă de Duhul Sfânt, care este agentul activ al nașterii, în timp ce omul este elementul pasiv care participă la această lucrare.

Expresia din Ioan 3:5 este construită prin folosirea o singură dată a prepoziției din (ἐξ *ex*), fapt care indică faptul că procesul nașterii din nou este exprimat prin două concepte care lucrează împreună. Condiția pentru intrarea în Împărăție este una singură: nașterea. Această naștere are două elemente: curățirea și lucrarea Duhului Sfânt. Expresia „născut din apă și din Duh” (3:5) este paralelă cu expresia „născut din nou” (3:3). Nu este vorba despre două nașteri distincte, ci despre o singură naștere, cu două dimensiuni: curățirea și lucrarea divină a Duhului. Isus evită folosirea botezului ca semn fizic tocmai pentru a elimina ideea de merit în mântuire. Accentul este pus pe esența actului, nu pe ritual. Mântuirea este lucrarea harului lui Dumnezeu. Nașterea din nou este o singură realitate, cu două componente complementare: curățirea și lucrarea transformatoare a Duhului Sfânt.

Mulțumire:

- Pentru că prin lucrarea specială a Duhului Sfânt, deși eram morți spiritual, am înțeles harul lui Dumnezeu și am fost aduși la viață nouă în Cristos;
- Pentru că a realizat totul ca noi să fim aduși la viață prin nașterea din Duh, nu prin meritele noastre;
- Pentru lucrarea nevăzută, dar reală și eficientă a Duhului Sfânt, care, asemenea vântului care suflă unde vrea, este manifestată dincolo de controlul uman;
- Pentru toți frații și surorile care au fost născuți din apă și din Duh și care prin pocăință sinceră și roade duhovnicești, atestă viața nouă duhovnicească;
- Pentru libertatea și suveranitatea Duhului Sfânt în lucrarea de mântuire, care nu poate fi oprită sau limitată de nimic.

Pocăință:

- Pentru tendința noastră de a reduce nașterea din nou la o experiență formală sau la realizări umane, ignorând lucrarea suverană a Duhului Sfânt în inimă;
- Pentru mândria spirituală și încrederea într-o formă de religiozitate asemenea lui Nicodim;
- Pentru mândria spirituală cu privire la cunoașterea Scripturii – cunoaștere care nu înseamnă neapărat și cunoașterea lui Dumnezeu;
- Pentru lipsa roadei spirituale și a unei vieți transformate care să confirme realitatea nașterii din nou;
- Pentru nepăsarea față de starea spirituală a celor care, deși religioși, nu au experimentat regenerarea prin Duhul Sfânt.

Cerere și mijlocire:

- Pentru o lucrare proaspătă a Duhului Sfânt de regenerare în biserică – cei care deși au mărturisit viața nouă, nu trăiesc realitatea nașterii din nou;
- Pentru poporul român – un popor religios, dar care asemenea lui Nicodim nu înțelege adevărul și nu e născut din apă și Duh;

- Pentru o predicare clară a Evangheliei, centrată pe necesitatea absolută a regenerării prin Duhul Sfânt;
- Pentru o biserică formată din oameni născuți din nou, nu doar membri trecuți în registrul bisericii;
- Pentru rodire duhovnicească autentică, ca dovadă a lucrării Duhului Sfânt în viețile noastre.

Pastor Ovidiu Hanc, Biserica Baptistă „Dragostea”, Arad

Miercuri, Lucrarea Duhului Sfânt în sfințire

„Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos. Așadar, fraților, rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră. Și Însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o bună nădejde să vă mângâie inimile și să vă întărească în orice lucru și cuvânt bun!” 2 Tesaloniceni 2:13-17

Apostolul Pavel a plantat biserica din Tesalonic în timpul celei de-a doua călătorii misionare (Faptele Apostolilor 17:1-9). La Tesalonic, lucrarea apostolului a fost intensă dar scurtă, prigoana determinând plecarea grăbită a lui Pavel din cetate. Cu toate acestea, noua comunitate formată a demonstrat o remarcabilă vitalitate spirituală, perseverență în mijlocul persecuției și receptivitate la învățătura apostolică. Relația dintre apostolul Pavel și tesaloniceni a fost caldă și pastorală. În repetate rânduri, apostolul îi numește frați și le mărturisește profunda preocupare pentru statornicia lor în focul persecuției și al învățăturilor false. Cele două epistole pe care apostolul le scrie tesalonicenilor într-un scurt interval de timp reflectă dorința lui de a le încuraja perseverența, de a le clarifica confuziile escatologice și de a accentua nevoia de sfințire a vieții în așteptarea revenirii lui Cristos. Sfințirea, prin urmare, nu este o doctrină abstractă ci și o necesitate vitală, strâns legată de perseverență, adevăr și nădejde.

În 1 Tesaloniceni, sfințirea capătă cu precădere caracterul unei transformări etice și morale ancorată în voia lui Dumnezeu și exprimată în conduita zilnică (4:3, 5:23). Aici, sfințirea este progresivă (creștinul crește în sfințire), etică (transformă comportamentul) și escatologică (pregătește pe credincios pentru revenirea lui Cristos), Dumnezeu fiind atât sursa cât și garantul sfințirii. Cu toate acestea, credincioșii sunt îndemnați să participe la acest proces dând dovadă de ascultare.

În 2 Tesaloniceni, apostolul reia tema sfințirii introducând un accent deosebit pe imperativul conectării sfințirii la adevăr, la alegerea lui Dumnezeu și la perseverență. Biserica trecea prin frământări legate de venirea „zilei Domnului” (2:1-12) iar în acest context, sfințirea este descrisă ca semn al unei mântuiri veritabile, ca un contrast izbitor cu amăgirea și fărădelegea, precum și ca un factor stabilizator în mijlocul confuziilor create de învățăturile false.

A. Lucrurile bune pe care să le cultivăm mai departe:

- Consacrarea sau punerea deoparte pentru Dumnezeu (v. 13) – să ne amintim că sfințirea este o inițiativă divină, Duhul Sfânt fiind agentul activ al sfințirii noastre prin care ne deosebim de lumea amăgită de cel rău;
- Loialitatea față de adevăr – sfințirea nu poate fi desprinsă de credința în adevăr. Această pereche de cuvinte este aleasă intenționat. Cei nemântuiți sunt amăgiți întrucât resping adevărul (v. 10). Noi suntem mântuiți și iubim adevărul;
- Spiritul de recunoștință – sfințirea noastră este înrădăcinată în alegerea divină, nu în performanța și meritul eforturilor umane (v. 13);
- Speranța escatologică (v. 14) – sfințirea noastră are un telos (scop), și anume, participarea viitoare la gloria lui Cristos. Noi ne sfințim acum și ne înnoim răbdarea întrucât așteptăm slava viitoare.

B. Lucrurile păcătoase de care trebuie să ne pocăim:

Apostolul Pavel îndeplinește rolul unui supraveghetor spiritual. Pericolele pe care le semnaleză nu sunt pur teoretice. Ele sunt mai degrabă pericole spirituale care vor submina procesul sfințirii. Odată ce le identificăm în viața personală, trebuie să ne pocăim de:

- Păcatul instabilității (vs. 1-3). Sfințirea reclamă stabilitate doctrinară. Imaginea folosită de Pavel în v. 2 arată spre o corabie care este purtată de valuri fără capacitatea de a-și stabili cursul. Când gândirea a fost tulburată sau clătinată, discernământul ne-a fost afectat iar ascultarea a slăbit;
- Păcatul rebeliunii față de Dumnezeu. Apostolul avertizează cu privire la păcatul apostaziei (v. 3). O atitudine de respingere a autorității dumnezeiești, atât în plan doctrinar cât și moral, va culmina cu o atitudine de rebeliune față de Dumnezeu. Sfințirea este incompatibilă cu fărădelegea. Când am tolerat rebeliunea doctrinară am deschis ușa pentru rebeliunea morală iar când am îngăduit rebeliune morală am creat contextul pentru distorsionarea doctrinelor;
- Păcatul amăgirii (vs. 9-10). Confundarea unor experiențe puternice sau chiar a unor minuni cu aprobarea lui Dumnezeu fără a le verifica alinierea la Scripturi este un păcat. Sfințirea are ca forță motrice adevărul, nu experiența. Semnele fără adevăr amăgesc. Atunci când am preferat semne miraculoase în detrimentul adevărului revelat divin, am ales calea amăgirii.

C. Lucrurile care ne lipsesc și trebuie să le cerem de la Dumnezeu:

- O vreme de lucrare proaspătă a Duhului Sfânt în sfințirea credincioșilor (v. 13). Pentru adunările noastre este nevoie de o lucrare de trezire spirituală, de sfințire, produsă de Duhul Sfânt;
- Har în alipirea cu credință de învățătura apostolilor (vs. 13-15). Credința înseamnă devotament loial, nu asentiment temporar sau momentan. Dumnezeu așteaptă de la noi răspunsul unei credințe perseverente prin care scopul său sfințitor capătă contur în noi. Sfințirea include fidelitate doctrinară. Abandonarea adevărului duce la naufragiu moral și spiritual;
- Reaprirea speranței în umblarea personală și lucrarea bisericii (v. 16). Dumnezeu ne-a dat deja o mângâiere veșnică și o bună nădejde. O biserică descurajată este vulnerabilă în fața amăgirilor, pe când speranța înflăcărează dorința de sfințire;

- Putere pentru orice lucru și cuvânt bun (v. 17). Rodul vizibil al sfințirii este purtarea sfântă și vorbirea aleasă. În fiecare domeniu al vieții credinciosul trebuie să reflecte adevărul divin. Sfințirea ne influențează întreaga ființă.

În lumina acestor adevăruri, să ne apropiem de Dumnezeu cu:

Mulțumire:

- Pentru lucrarea plină de putere a Duhului Sfânt în trezirile spirituale din trecut;
- Pentru toți lucrătorii și credincioșii din adunări care trăiesc o viață de consacrare;
- Pentru toți cei care au rămas loiali adevărului Scripturilor atât în umblarea personală cât și în învățătura pe care o dau altora;
- Pentru toți cei care alături de evlaviei un spirit de recunoștință și de mulțumire aducând astfel în adunare un câștig spiritual;
- Pentru toți cei care înaintează cu răbdare și statornicie spre scopul fixat de Dumnezeu și care va fi atins la revenirea lui Cristos.

Pocăință:

- de păcatele pe care le-am tolerat în viața personală;
- de lipsa de veghere doctrinară care a adus instabilitate și regres spiritual;
- de spiritul de descurajare care ne-a cuprins și care afectează negativ lupta pentru sfințire și avântul misionar;
- de detașarea tot mai pronunțată de Scripturi ca autoritate supremă pentru credință și trăire.
- de divorțul tot mai vizibil dintre cuvânt și faptă în mărturie.

Cereri și mijlocire:

- Pentru o nouă trezire spirituală în urma lucrării Duhului Sfânt, nu operată de oameni;
- Pentru pocăință biblică în dreptul celor ce au căzut;
- Pentru o nouă generație de tineri lucrători înflăcărați pentru cauza lui Cristos și loiali Cuvântului ;
- Pentru primenirea mărturiei bisericii în societate atât prin cuvânt cât și prin faptă.

Pastor Viorel Ile, Biserica Baptistă „Sion”, Oradea

Joi, Lucrarea Duhului Sfânt în călăuzire

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” Romani 8:14

„Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei.” Faptele Apostolilor 16:6

În capitolul 8 din epistola către Romani, apostolul Pavel prezintă lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu care locuiește în cei credincioși și care este atât sursa puterii divine de sfințire, cât și secretul biruinței spirituale în viața de zi cu zi. El arată că eliberarea de sub puterea păcatului se datorează morții lui Isus Hristos, dar experimentarea ei în viața de zi cu zi se realizează prin puterea Duhului Sfânt de a controla ființele noastre.

În același context, apostolul Pavel discută despre diferența a ceea ce înseamnă să trăim după îndemnul firi pământești și după îndemnul Duhului. Astfel, omul necredincios este preocupat numai de interesele sale egoiste și păcătoase și de aceea nu se gândește la Dumnezeu. În contrast cu acesta, cel credincios trăiește după îndemnul Duhului. În timp ce omul necredincios aspiră după impulsurile carnale, cel credincios aspiră după îndemnul Duhului. Deosebirea majoră dintre cele două moduri de viață este că umblarea după lucrurile firi pământești este moarte, în timp ce umblarea după îndemnul Duhului este viață. De aceea, fiecare creștin trebuie să respingă înclinațiile și dorințele naturii lui păcătoase, deoarece un astfel de mod de viață păcătos duce la moarte. În plus, o astfel de persoană seamănă cu o persoană nemântuită și nu se va putea bucura de prezența interioară a Duhului și de călăuzirea Duhului (1 Corinteni 3:1-4).

Ca o aplicație la întreaga discuție despre umblarea după lucrurile firi pământești sau după îndemnul Duhului, apostolul Pavel accentuează responsabilitatea fiecărui credincios de a trăi zilnic sub **controlul** și **puterea** Duhului Sfânt. Prezența interioară a Duhului atestă relația credinciosului cu Dumnezeu prin nașterea din nou (Romani 8:16), în timp ce controlul și călăuzirea Duhului Sfânt atestă privilegiile credinciosului în familia lui Dumnezeu, ca „fiu.” (Romani 8:14). Astfel, *lucrarea de călăuzire a Duhului Sfânt* este deopotrivă o confirmare a calității de fii ai lui Dumnezeu pentru cei credincioși (v. 16), dar și un privilegiu ce decurge din această calitate. Cu toate că cei mai mulți comentatori nu văd nici o diferență între cuvântul tradus „copii” și cuvântul tradus „fii” din v. 14 („Cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu”), traducerea „fii” transmite ideea că fiul este un copil suficient de matur încât să preia privilegiile și responsabilitățile familiei.

Un exemplu concret de călăuzire prin Duhul Sfânt este legat de experiența grupului misionar condus de apostolul Pavel, în cea de-a doua călătorie misionară. Călăuzirea Duhului lui Dumnezeu a avut mai întâi un aspect negativ. Grupul misionar a încercat mai întâi să meargă spre vest, în Asia, în provincia a cărei capitală era Efesul, dar au fost nevoiți să treacă prin ținutul Frigiei și Galatiei, pentru ca apoi, călătorind spre nord și ajunși lângă Misia, Duhul să-i oprească din nou să intre în Bitinia, de această dată (Faptele Apostolilor 16:6-10). „Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie.” (Faptele Apostolilor 16:6-7). Chiar dacă autorul nu precizează cum le-au fost comunicate aceste interdicții, putem presupune, din contextul mai larg al cărții Faptele Apostolilor, că Duhul Sfânt le-ar fi putut comunica prin circumstanțe, prin cuvinte profetice, prin vedenii sau prin alte fenomene. În orice caz, Dumnezeu a hotărât ca oamenii din Efes și Bitinia să audă Evanghelia mai târziu (Faptele Apostolilor 18-19). În cele din urmă, la Troa, un oraș port la Marea Egee, Dumnezeu le-a dat și o îndrumare pozitivă, printr-o vedenie dată apostolului Pavel în timpul nopții. Dumnezeu a hotărât ca cei din Filipi, cea dintâi cetate din Macedonia, să audă Evanghelia (Faptele Apostolilor 16:8-9).

În epistola către Galateni, Pavel le amintește din nou credincioșilor că, pe lângă judecata divină împotriva naturii păcătoase, există și o putere care li se oferă în persoana Duhului Sfânt. „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul” (Galateni 5:26). Acest gen de exprimare este tipic apostolului Pavel, care combină în aceeași frază o afirmație cu o poruncă. Afirmația *dacă trăim prin Duhul* implică faptul că noi, cei credincioși, suntem vii din punct de vedere spiritual, deoarece Dumnezeu ne-a dat o nouă viață prin Duhul Sfânt. Totul a început când am fost născuți din nou prin credința în Isus Hristos. În acel moment Domnul Isus, prin

Duhul Sfânt. a venit să locuiască în noi. La această dimensiune a experienței creștine se referă apostolul Pavel când afirmă în Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”.

Afirmația imperativă *să și umblăm prin Duhul* poate fi mai bine înțeleasă prin prisma metaforei folosite de Pavel. Umblarea prin Duhul este asociată mai degrabă cu pasul de defilare al ostașului care păstrează cadența și alinierea, defilând pe acordurile muzicii militare. Tot așa și umblarea creștină, a fiecăruia, trebuie să se conformeze pas cu pas călăuzirii și puterii Duhului Sfânt, ținând cont de acordurile și armonia muzicii Duhului Sfânt.

Mulțumire:

- Pentru lucrarea de călăuzire a Duhului Sfânt în viața noastră;
- Pentru lucrarea de călăuzire a Duhului Sfânt în familiile noastre;
- Pentru lucrarea de călăuzire a Duhului Sfânt în bisericile noastre.

Mijlocire:

- Pentru călăuzirea Duhului în lucrarea de misiune și evanghelizare;
- Pentru călăuzirea Duhului în lucrarea de formare a lucrătorilor creștini din școlile baptiste;
- Pentru călăuzirea Duhului în alegerea slujitorilor din bisericile noastre

Cereri:

- Pentru o înțelegere clară a călăuzirii divine;
- Pentru cunoașterea practică a felului în care Dumnezeu ne călăuzește.

Pastor Daniel Mariș, Biserica Baptistă „Golgota”, București

Vineri, Lucrarea Duhului Sfânt în mijlocire

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.” Romani 8:26-27

În inima capitolului al VIII-lea din *Epistola lui Pavel către Romani* – unul dintre cele mai profunde texte ale Noului Testament, în care autorul abordează teme precum: eliberarea de condamnare, adoptarea ca fii, nădejdea în suferință și, în final, siguranța mântuirii – este dezvăluită una dintre cele mai tandre și glorioase lucrări ale Duhului Sfânt în viața credincioșilor: mijlocirea în rugăciune.

Scriptura amintește două mari lucrări de mijlocire divină:

- i). Mijlocirea lui Hristos în cer, la dreapta Tatălui – o mijlocire obiectivă, sacerdotală;
- ii). Mijlocirea Duhului Sfânt în noi – o mijlocire lăuntrică, tainică.

Cele două lucrări de mijlocire nu se suprapun și nu se substituie, ci se completează în mod desăvârșit.

De ce avem nevoie de această mijlocire a Duhului? Pentru că, spune Pavel, trăim într-o lume supusă deșertăciunii și robiei stricăciunii (cf. Romani 8:20-21), a tensiunii dintre „deja” și „nu încă”, a suspinelor întregii creații (v. 22), inclusiv a suspinelor celor credincioși (v. 23), iar acest lucru naște suferință și slăbiciune. În acest context de fragilitate, confuzie și limitare spirituală, Dumnezeu nu ne lasă singuri nici măcar în rugăciune, pe care adesea nu știm cum s-o formulăm potrivit voii divine. De aceea Duhul mijlocește pentru noi.

1. Slăbiciunea noastră și ajutorul Duhului

„Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră...”. Slăbiciunea (gr. *astheneia*) la care se referă Pavel nu este una fizică, ci se referă la incapacitatea noastră spirituală de a vedea suferința în lumina planului etern al lui Dumnezeu, la fragilitatea noastră emoțională în mijlocul durerii și la incapacitatea de a formula rugăciuni potrivite cu voia lui Dumnezeu. Nu suntem slabi pentru că suntem nepăsători, ci pentru că suntem finiți și răniți. Iar în această finitudine, Dumnezeu nu ne abandonează, nu ne mustră că nu suntem suficient de tari, ci ni-L oferă pe Duhul Sfânt ca ajutor în rugăciune. Verbul folosit de Pavel pentru „ajutor” este *synantilambanetai*, care înseamnă „a ridica împreună”. Imaginea nu este a unui asistent care îți dă sfaturi și te lasă să le pui singur în aplicare, ci a cuiva care pune umărul sub povară, o ridică și te ajută să o duci. Nu o ia în locul tău, ci o poartă împreună cu tine. Imaginează-ți un copil care încearcă să ridice un lemn. Depune tot efortul de care este capabil să-l ridice pe umăr, dar este prea greu pentru el. Așa că, văzându-l, tatăl ridică lemnul de la capătul celălalt și îl duc amândoi pe umeri. Copilul participă, dar greutatea cea mai mare este pe umerii tatălui. Tot la fel este cu lucrarea de mijlocire a Duhului în folosul credincioșilor.

2. Suspinele noastre și năzuința Duhului

„Căci nu știm cum trebuie să ne rugăm.” Pavel nu spune că nu știm ce să cerem, spune că „nu știm *cum* să ne rugăm”, referindu-se pe de-o parte la lipsa perspectivei în acord cu voia lui Dumnezeu, iar pe de altă parte la atitudinea nepotrivită. Spre exemplu, în suferință, noi știm *ce vrem* – să ne scape Dumnezeu. Dar nu știm *cum* să ne rugăm în acord cu planul Său etern.

Rugăciunea corectă nu este despre dimensiunile ei și nici ei despre alegerea celor mai frumoase cuvinte, ci este despre armonizarea voii noastre cu voia lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat în cazul Mântuitorului: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta!” (Luca 22:42).

În fața suferinței, slăbiciunea noastră spirituală ne determină să dorim să fim feriți de ea, neînțelegând că aceasta are rolul de a ne face răbdători, iar prin răbdare devenim biruitori în încercare (cf. Romani 5:3-4). Cu alte cuvinte, nu mai ținem cont de năzuința (gr. *phronēma*) Duhului – intenția Lui profundă, modul Lui de gândire. Intenția Duhului este întotdeauna sfințirea, maturizarea și transformarea, conformarea credinciosului în asemănare cu Hristos. Duhul nu mijlocește pentru confortul nostru, ci pentru conformarea noastră la voia lui Dumnezeu. Nu exprimă dorințele noastre imature și egoiste înaintea lui Dumnezeu, ci duce rugăciunea în forma pe care Tatăl o acceptă.

3. Mijlocirea Duhului pentru sfinți

„Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite... pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu”. De ce mijlocește Duhul Sfânt doar pentru sfinți? Deoarece Duhul nu mijlocește pentru lumea care-L sfidează și-L batjocorește pe Dumnezeu, ci mijlocește doar *pentru și în* copiii lui Dumnezeu, în care El locuiește. Hristos mijlocește în cer pentru poporul Său, iar Duhul Sfânt mijlocește în sufletele celor credincioși.

Mijlocirea Duhului Sfânt este actul prin care Duhul, locuind în credincios, se alătură rugăciunii lui, suplonește slăbiciunile lui spirituale și îi prezintă Tatălui cereri conforme cu voia divină, chiar și atunci când omul nu le poate articula. Este expresia grijii divine pentru omul slăbit de suferință. Când limbajul devine insuficient, când mintea este confuză, când emoțiile copleșesc, Duhul devine vocea pe care nu o mai regăsim în acele momente.

Această mijlocire este „după voia lui Dumnezeu”. Slava mijlocirii Duhului constă în faptul că tot ce prezintă El înaintea Tatălui este în acord cu voia suverană și cu planul perfect al lui Dumnezeu (v. 28-30). De aceea, mijlocirea Duhului este desăvârșită. El nu doar completează rugăciunile slabe și imperfecte ale sfinților, ci le corectează și le transformă pentru a le înfățișa înaintea Tatălui într-o formă perfectă. Aceasta înseamnă că nu există rugăciuni sincere înălțate de credincioși care să se piardă, care să nu ajungă la Dumnezeu, înseamnă că nu există suspine pe care El să nu le audă și înseamnă că nu suntem singuri în suferința noastră.

Duhul aduce înaintea Tatălui rugăciunile pe care noi le-am fi rostit dacă am fi cunoscut perfect voia Lui. Duhul Sfânt este atât de interesat de întărirea credinței noastre, de sfințirea și de ducerea noastră în slavă, încât mijlocește pentru noi înaintea Tatălui „cu suspine negrăite”. Aceste suspine nu sunt rugăciuni vocale, nu sunt emoții necontrolate, ci sunt expresia tainică, tăcută, profundă a Duhului în noi, sunt un ecou al celor două suspine menționate de Pavel: suspinul creației (v. 22) și suspinul credinciosului (v. 23). Acest al treilea suspin, cel al Duhului, transcende limbajul omenesc, este un limbaj divin care transformă durerea copiilor lui Dumnezeu în rugăciuni sfinte, perfecte. Este o taină profundă: Duhul intră în experiența noastră, simte cu noi și exprimă ceea ce noi nu putem.

Textul din Romani 8:26-27 ne arată cu claritate cât de dependent este credinciosul de lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt: slăbiciunile noastre sunt reale, confuzia din rugăciune este frecventă, suferința ne apasă, dar nu suntem singuri niciodată. Duhul nu doar că ne învață, nu doar că ne îndeamnă – El mijlocește în noi, „ridică împreună” cu noi povara rugăciunii, duce suspinele noastre înaintea Tatălui și transformă rugăciunea înălțată în slăbiciune într-o cerere perfect armonizată cu voia lui Dumnezeu. De aceea, răspunsul nostru natural la această realitate nu poate fi decât rugăciunea însăși. În lumina textului biblic, a adevărilor prezentate și a nevoilor noastre reale, iată câteva motive de rugăciune.

Mulțumire:

- Pentru Duhul Sfânt, Mângâietorul, care nu ne lasă să ne pierdem în slăbiciunile noastre, ci „ridică împreună” cu noi povara rugăciunii și mijlocește în mod desăvârșit pentru noi;
- Pentru că, în momentele în care nu știm cum să ne rugăm, Tatăl nu ne respinge, ci ni-L oferă pe Duhul ca ajutor, ca traducător ceresc al suspinelor noastre;

- Pentru că Duhul sfânt ne-a născut din nou, ne-a luminat mintea și ne-a atras spre Hristos, care ne-a mântuit sufletele din păcat și de consecințele lui veșnice;
- Pentru lucrarea continuă a Duhului în viața credincioșilor, care ne păstrează credința, ne întărește și ne transformă în asemănare cu Hristos;
- Pentru că nicio rugăciune sinceră nu se pierde, deoarece Duhul o duce înaintea Tatălui și o prezintă într-o formă perfectă.

Pocăință:

- Pentru momentele în care am neglijat rugăciunea, bazându-ne pe propriile puteri și ignorând slăbiciunea spirituală pe care Duhul Sfânt o diagnostichează în noi;
- Pentru atitudinile greșite și egoiste pe care le-am adus înaintea lui Dumnezeu, fără să căutăm voia Sa, ci confortul nostru;
- Pentru împotrivirea față de lucrarea Duhului, atunci când El a dorit să ne modeleze prin suferință, iar noi am vrut doar scăpare, nu sfințire;
- Pentru lipsa de sensibilitate spirituală, pentru rugăciunile recitate mecanic, pentru momentele în care ne-am rugat fără pasiune, fără atenție la Dumnezeu și fără dependență de Duhul;
- Pentru timpul în care am ascultat vocea lumii sau a fricii, în loc să ascultăm vocea Duhului care ne cheamă la încredere, nădejde și supunere;
- Pentru păcatele ascunse, repetate sau tolerate, care sting lucrarea Duhului și obturează sensibilitatea și profunzimea rugăciunii noastre.

Cerere și mijlocire:

- Pentru o inimă deschisă la lucrarea profundă a Duhului Sfânt, ca El să ne învețe să ne rugăm „cum trebuie”, în acord cu voia lui Dumnezeu;
- Pentru discernământ spiritual – să înțelegem voia Tatălui chiar și în suferințe, să vedem scopul Lui în încercări, iar Duhul să ne modeleze rugăciunile în consecință;
- Pentru transformarea caracterului, ca Duhul să ne facă răbdători, statornici și bucuroși chiar în mijlocul suspinelor, păstrându-ne credința vie și matură;
- Pentru cei nemântuiți din familiile și din comunitățile noastre, ca Duhul Sfânt să-i convingă de păcat, de neprihănirea lui Cristos și de judecată, și să-i aducă la pocăința adevărată;
- Pentru cei aflați în suferință fizică, emoțională sau spirituală, ca Duhul să mijlocească pentru ei, să le întărească speranța și să transforme suspinele lor în rugăciuni plăcute Tatălui;
- Pentru biserica locală, ca Duhul Sfânt, care a inspirat Scripturile, să o păzească de învățături false, de confuzie teologică, de compromisuri cu lumea și să o întărească în sfințenie și în adevăr;
- Pentru slujitorii bisericii, ca Duhul să le dea călăuzire, curăție, îndrăzneală sfântă și capacitatea de a păstori poporul lui Dumnezeu în dependență de har;
- Pentru ca Duhul să continue să ne modeleze rugăciunile, făcându-le tot mai conforme cu voia lui Dumnezeu, pentru ca viața noastră să fie tot mai conformă cu chipul lui Hristos.

Pastor Bebe Ceaușu, Biserica Baptistă „Harul”, Lugoj

Sâmbătă, Lucrarea Duhului Sfânt în consacrare

„În Biserica din Antiohia erau niște proroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirene, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, și Saul. Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.” Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru.” Faptele Apostolilor 13:1-4

Pentru a înțelege corect învățătura despre lucrarea Duhului Sfânt în consacrare este important să subliniem deosebirea între chemarea generală la mântuire adresată de Dumnezeu tuturor oamenilor și chemarea specială la slujire adresată de Dumnezeu numai anumitor persoane. Chiar dacă ambele presupun un act de consacrare a celor care răspund chemării, între cele două consacrări există asemănări și deosebiri.

Chemarea la mântuire și consacrarea celor mântuiți.

David Platt afirmă că dintre toate deciziile unui om în timpul vieții, decizia de a răspunde la chemarea lui Dumnezeu la mântuire este cea mai importantă deoarece dincolo de binecuvântările din viața aceasta, determină destinul veșnic.¹² Fiul lui Dumnezeu care a venit în lumea noastră „să caute și să mântuiască pe cei pierduți” (Luca 19:10), adresează chemarea generală tuturor oamenilor chinuți și apăsați de povara păcatelor: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Evanghelia Domnului Isus care conține chemarea la mântuire a fost încredințată întâi apostolilor și mai apoi fiecărei generații de creștini ca să fie transmisă mai departe, până la marginile pământului. „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit” (Marcu 16:15-16).

Chemarea la mântuire poartă cu sine urgența răspunsului și consecințele veșnice ale refuzului: „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima... să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta... cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare” (Evrei 4:7, 11; 2:3). Duhul Sfânt este activ implicat în inima celor nemântuiți în lucrarea „convingerii de păcat, neprihănire și judecată” (Ioan 16:8-11). Astfel, Duhul Sfânt sensibilizează inima celor necredincioși la mesajul Evangheliei, le deschide ochii inimii ca să-și vadă starea de păcat și dragostea lui Dumnezeu în jertfa de ispășire a Fiului Său în locul nostru. Duhul Sfânt realizează convertirea – nașterea din nou, prin credință.

Cei care răspund chemării la mântuire sunt invitați apoi să mărturisească public în actul botezului credința în Isus Hristos și să trăiască **o viață consacrată** pe altarul sfânt. „Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12:1). Consacrarea celor mântuiți presupune, pe de o parte, separarea totală de

---

¹² David Platt, (2014), „The Call To Salvation”, in <https://radical.net/video/the-call-to-salvation/> (Accesat 7 decembrie, 2025).

lucrurile lumești și de orice formă de păcat, iar pe de altă, o viață de ascultare și mărturie pentru slava lui Dumnezeu și pentru mântuirea altora.

Chemarea la slujire și consacrarea slujitorilor.

În lucrarea *Calling Out the Called*, Shane Pruitt și Scott Pace afirmă că dintre cei chemați la mântuire, unii au parte de o a doua chemare – o chemare specială la slujire.¹³ Chemarea la slujire adresată în mod suveran de Dumnezeu declanșează în inima celui chemat un foc sacru, o dorință puternică, o pasiune arzătoare de a lucra pentru slava lui Dumnezeu și pentru mântuirea altora. Profetul Ieremia vorbește despre acest foc: „Dacă zic: ‘Nu voi mai pomeni de el și nu voi mai vorbi în Numele Lui!’ iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot” (Ieremia 20:9). Și apostolul Pavel subliniază pasiunea care se naște în urma chemării: „Eu sunt dator și Grecilor și Barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați. Astfel, în ce mă privește pe mine am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia vouă celor din Roma” (Romani 1:15).

Pentru unii, chemarea la slujire are loc în același timp cu chemarea la mântuire, iar pentru alții după o anumită perioadă. Indiferent de momentul în care cineva consideră că a primit chemarea la lucrare, problema fundamentală este legată de discernământ: cum se poate verifica dacă este doar o stare spiritual-emoțională trecătoare, sau dacă este într-adevăr chemarea divină autentică? Răspunsul este simplu: Duhul Sfânt este cel care aprinde, întreține și confirmă focul sacru al chemării. Această lucrare a Duhului se vede deslușit în viața apostolului Pavel, care a avut parte simultan de cele două chemări pe drumul Damascului: „El a căzut la pământ și a auzit un glas care îi zicea: ‘Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?’ ‘Cine ești Tu, Doamne?’ a răspuns el. Și Domnul i-a zis: ‘Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.’ Tremurând și plin de frică, el a zis: ‘Doamne, ce vrei să faci?’ ‘Scoală-te’, i-a zis Domnul, ‘intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci’” (Faptele Apostolilor 9:4-6). Când Anania este trimis la Saul în Damasc primește din partea Domnului și chemarea pentru slujire: „Du-te, căci el este un vas pe care L-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel, și-i voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu” (Faptele Apostolilor 9:15-16). În Faptele Apostolilor 22:14-16, și în 26:16-18, Apostolul Pavel confirmă că a primit chemarea la lucrare în același timp cu chemarea la mântuire. Focul sacru care s-a aprins în inima lui s-a manifestat imediat, în zilele următoare, când Pavel a început să predice Evanghelia Domnului Isus celor din Damasc (Faptele Apostolilor 9:20-22).

Comentatorii Bibliei sunt, însă, de părere că de la evenimentul de pe drumul Damascului până la momentul din Antiohia – Faptele Apostolilor 13, au trecut aproximativ 11 ani. În acest interval, Pavel a stat o perioadă la Tars, (Faptele Apostolilor 9:30, 11:25-26), apoi în Arabia, apoi la Damasc, a făcut o scurtă vizită la Ierusalim (Galateni 1:17), și în final s-a stabilit în biserica din Antiohia (Faptele Apostolilor 11:26). În toți acești ani Pavel a avut chemarea la lucrarea misionară, a predicat Evanghelia, dar chemarea lui nu a fost confirmată oficial de nicio biserică. După 11 ani în care a călătorit și a predicat în diverse locuri are loc momentul solemn în care chemarea la lucrare este pecetluită de Duhul Sfânt în Biserica din Antiohia.

---

¹³ Shane Pruitt and Scott Pace, „Understanding a Call to Ministry”, <https://www.newchurches.com/article/understanding-a-call-to-ministry/> (Accesat 08 decembrie, 2025).

Consacrarea în lucrare este o dedicare sfântă, solemnă și irevocabilă care presupune predare totală în mâna lui Dumnezeu pentru a împlini lucrarea la care am fost chemați pentru slava Lui. În actul consacrării îi predăm lui Dumnezeu tot ce suntem și tot ce vom deveni, tot ce avem și tot ce vom avea: timpul, talentul, voința, sentimentele, trupul, resursele, familia, planurile, dorințele, și viața. Cu alte cuvinte, în actul consacrării ne oferim pe noi înșine lui Dumnezeu – trup, suflet și duh pentru lucrarea la care am fost chemați pentru slava Lui.

Pentru apostolul Pavel actul solemn al consacrării a avut loc sub călăuzirea Duhului Sfânt în Biserica din Antiohia. „Pe când slujeau ei Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: ‘Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care I-am chemat.’ Atunci după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt s-au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru” (Faptele Apostolilor 13:1-3).

Relația dintre dimensiunea personală a chemării și dimensiunea eclesială prin confirmarea și consacrarea în biserică locală este explicată de apostolul Pavel în epistolele pastorale. Astfel, în 1 Timotei 3:1-12 și Tit 1:5-9, Pavel subliniază importanța evaluării eclesiale a caracterului și a darurilor spirituale ale celor care afirmă că au chemare pentru slujire în biserică. Oricât ar fi de puternic simțită sau exprimată afirmația cuiva că are chemare din partea lui Dumnezeu pentru slujire, obligatoriu, ea trebuie evaluată, confirmată sau infirmată de biserică locală sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Pentru evaluarea caracterului și chemării lui Pavel la slujirea apostolică, Biserica din Antiohia a pus de o parte un timp special de rugăciune și post pentru a se asigura că este cu adevărat călăuzirea Duhului Sfânt. Biserica din Antiohia nu a lucrat pripit sau superficial sub influența unei stări emoționale de moment sub pretextul că dacă le-a vorbit Duhul Sfânt, ce rost mai au celelalte lucruri?

Această învățătură este deosebit de importantă și pentru vremea de acum deoarece Duhul Sfânt nu și-a schimbat standardele chemării și consacrării, ci El cheamă, confirmă și călăuzește biserică în consacrarea lucrătorilor respectând standardele de caracter consemnate de apostolul Pavel sub inspirația Duhului în 1 Timotei și Tit 1. Istoria creștinismului confirmă acest adevăr: de la Cincizecime și până în prezent, ori de câte ori Duhul Sfânt a călăuzit biserică în alegerea lucrătorilor, lucrarea Evangheliei a progresat și bisericile s-au întărit. Dar, ori de câte ori, bisericile au ignorat sau au ocolit standardele de caracter și slujire a lucrătorilor, au apărut ereziile, lumificarea și în final declinul mărturiei creștine. De aceea, trebuie subliniat că orice încercare de schimbare a învățaturii despre chemarea și caracterul celor consacrați reprezintă un afront la scenă deschisă față de Persoana și lucrarea Duhului Sfânt. Prin urmare, teologia și practica bisericii trebuie să fie înrădăcinate în învățătura biblică despre lucrarea Duhului Sfânt în lucrarea de chemare personală și confirmare eclesială a consacrării solemne în lucrare. Cu încrederea că Duhul Sfânt care a călăuzit și a întărit biserică Domnului de-a lungul istoriei va continua și în vremea de acum, suntem chemați să ne unim în rugăciune de:

Mulțumire:

- Pentru dragostea și harul lui Dumnezeu exprimate în chemarea la mântuire;
- Pentru îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de cei care amână răspunsul la chemarea divină;

- Pentru cei care au răspuns chemării și cu ajutorul Duhului Sfânt trăiesc o viață sfântă și curată;
- Pentru cei care răspândesc Evanghelia mântuirii prin toate mijloacele;
- Pentru chemarea suverană a lui Dumnezeu la lucrare;
- Pentru cei care au răspuns chemării și s-au consacrat pentru lucrarea Evangheliei;
- Pentru toate bisericile și școlile care pregătesc lucrători;
- Pentru toți cei care sprijină în rugăciune și financiar programele de pregătire a lucrătorilor;
- Pentru toți misionarii răspândiți pe fața pământului.

Pocăință:

- Pentru orice păcat și neascultare în viața noastră;
- Pentru orice încercare de a justifica faptul că nu suntem deplin ascultători și dedicați în totalitate pe altarul Domnului;
- Pentru că nu ne rugăm pentru cei care poartă poverile lucrării;
- Pentru orice vorbire de rău, bârfe sau ironii la adresa lucrătorilor;
- Pentru că nu ne rugăm suficient ca Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui;
- Pentru că nu am sprijinit și nu am încurajat tineri să asculte chemarea Domnului la lucrare.

Cereri:

- Protecția și călăuzirea Domnului peste toți lucrătorii și peste familiile lor;
- Răspuns din partea lui Dumnezeu pentru bisericile care se roagă și caută păstori;
- Cercetarea Duhului Sfânt peste toți cei care se împotrivesc chemării din motive sociale, financiare sau familiale;
- Ajutor ceresc și încurajare peste lucrătorii care trec prin împrejurări grele și sunt obosiți, sau descurajați;
- Har de pocăință pentru lucrătorii care au falimentat;
- Îndurare din partea lui Dumnezeu pentru cei care au plecat din lucrare;
- Binecuvântarea și călăuzirea Duhului Sfânt peste toți tinerii care studiază și se pregătesc pentru lucrare;
- Discernământ duhovnicesc și călăuzire pentru toate bisericile care se roagă și caută păstori;
- Resurse spirituale și materiale pentru școlile teologice care pregătesc lucrători pentru bisericile baptiste din România;
- Vreme de pocăință și înviore spirituală în bisericile baptiste;
- Slava lui Dumnezeu să fie văzută în mărturia și lucrarea Duhului Sfânt în inimile celor chemați la mântuire și a celor chemați la slujire.

Pastor Paul Negruț, Biserica Baptistă „Emanuel”, Oradea

Duminică, Lucrarea Duhului Sfânt în misiune și evanghelizare

„Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” Faptele Apostolilor 1:8

În tematica de azi a acestei săptămâni de rugăciune, ne vom ocupa de „Lucrarea Duhului Sfânt în misiune și evanghelizare” iar această lucrare este aceea de a manifesta prezența activă a lui Dumnezeu în lume și în mod special în biserică. Este important de observat că evanghelistul Luca ne prezintă în cartea Faptele Apostolilor modul în care Duhul Sfânt i-a împuternicit pe apostoli cu puterea de a fi purtătorii mesajului Evangheliei Domnului Isus Hristos.

Astfel, ucenicii, au primit îndrăzneală, cuvinte potrivite, îndrumare și în unele situații confirmarea pentru a predica Evanghelia, împlinind însărcinarea primită din partea Domnului Isus de a duce evanghelia începând din Ierusalim și până la marginile pământului.

Duhul Sfânt le-a oferit abilitatea, oportunitatea și curajul necesar de a se angrena în această misiune în întreaga lume transformând niște ucenici cuprinși de frică în niște predicatori plini de entuziasm și reprezentanți eficienți ai Domnului Isus în propovăduirea Evangheliei.

Lucrarea de misiune a fiecărui credincios este esențială pentru îndeplinirea poruncii pe care Domnul Isus a dat-o bisericii de a face ucenici din toate neamurile botezându-i pe cei ce vor crede în Numele Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. (Matei 28:18-20). Punctul focal al lucrării de misiune și evanghelizare este prezența Duhului Sfânt care dă putere, care îndrumă, care susține credinciosul și biserica în a-i căuta, a-i găsi și a-i ajuta pe cei pierduți să vină la Hristos.

Sunt câteva moduri prin care lucrarea Duhului Sfânt în misiune și evanghelizare, dovedește prezența lui Dumnezeu și binecuvântarea Lui:

1) Duhul Sfânt dă putere Bisericii pentru lucrarea de misiune și evanghelizare.

Domnul Isus a promis ucenicilor Săi că, după înălțarea Sa la Cer, ei vor primi „o putere” pentru a putea fi martorii Săi la nivel local în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și la nivel global până la marginile pământului.

Misiunea și evanghelizarea fără puterea și prezența Duhului Sfânt devine o strădanie umană dar prin puterea și prezența Duhului Sfânt aceasta devine o lucrare supranaturală.

- Duhul Sfânt îl poate echipa pe fiecare credincios să fie un slujitor cu impact în contextul său imediat (familie, loc de muncă, comunitate) și în context mai larg, până la marginile pământului.
- Duhul Sfânt echipează credincioșii pentru lucrare cu daruri spirituale specifice și „...dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1Corinteni 12:11)

Dacă ne uităm la câțiva dintre credincioșii descriși în cartea Faptele Apostolilor, vom observa cum Duhul Sfânt nu doar i-a umplut de putere pentru lucrare de misiune și evanghelizare ci i-a și echipat în vederea acestei lucrări. Astfel pe:

Stefan, Duhul Sfânt l-a împuternicit și l-a echipat într-o asemenea manieră încât potrivit lui „nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el” (Faptele Apostolilor 6:10)

Filip, pe de altă parte, a fost călăuzit de Duhul să facă o lucrare de misiune și evanghelizare în Samaria dar și să câștige pentru Domnul un famen etiopian, care era ministru de finanțe pe lângă împărăteasa Candace a Etiopiei.

Barnaba, un credincios plin de Duhul Sfânt, este implicat în lucrarea din Iudeea și Ierusalim și nu doar că era plin de Duhul Sfânt dar, Duhul Sfânt l-a echipat cu răbdare, cu blândețe și capacitate de a mângâia și încuraja pe alții încât el a fost numit „fiul mângâierii”. (Faptele Apostolilor 4:36) El este trimis la Antiohia și mai apoi pornește în lucrarea misionară din Asia.

- Duhul Sfânt i-a umplut pe ucenici de putere pentru a predica Evanghelia cu îndrăzneală și cu mare putere (Faptele Apostolilor 4:8; 6:10);
- Duhul Sfânt i-a echipat cu diverse daruri spirituale și era acolo implicat activ prin mesajul Evangheliei predicat oamenilor;
- Duhul Sfânt dă putere rugăciunii credincioșilor și o face eficientă (Romani 8:26);
- Duhul Sfânt dă capacitatea și puterea de a birui în momente de prigoană;
- Duhul Sfânt dă abilitatea de a „deosebi duhurile” în situații de luptă spirituală intensă cu duhurile demonice care se împotrivesc predicării Evangheliei (Fapte 13:9-11).

2) **Duhul Sfânt îi convinge și-i atrage pe oameni la Hristos**

Elementul esențial în lucrarea de misiune și evanghelizare este rolul Duhului Sfânt în a convinge lumea în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. (Ioan 16:8-11) Doar Duhul Sfânt poate lucra în inimile necredincioșilor o conștientizare interioară a nevoii lor de pocăință și mântuire. El lucrează în inima oamenilor pentru a-i ajuta să înțeleagă și să accepte mesajul Evangheliei Domnului Isus Hristos. Este important să conștientizăm că oricât de bun orator ar fi cineva, persuasiunea umană, deși poate fi de folos în multe contexte, ea nu poate aduce niciodată adevărata convertire. Doar Duhul Sfânt este cel ce înmoaie inimile, deschide ochii și atrage oamenii la Hristos.

3) **Duhul Sfânt călăuzește și îndrumă lucrearea de misiune și evanghelizare**

De-a lungul cărții Faptele Apostolilor, putem observa cum Duhul Sfânt călăuzește și îndrumă strategia de misiune și evanghelizare a apostolilor. Mai întâi prin alegerea lui Pavel și Barnaba pentru această lucrare.(Faptele Apostolilor 13:2)

Astfel, putem observa că lucrarea de misiune și evanghelizare făcută de Pavel și Barnaba nu a fost doar un plan făcut de biserica din Antiohia ci a fost un răspuns la chemarea Duhului Sfânt.

Înțelegerea călăuzirii și îndrumării Duhului Sfânt în lucrarea de misiune și evanghelizare necesită o credință puternică și o abilitate fină de ascultare a credincioșilor și a bisericilor de înțelepciunea lui Dumnezeu. Acestea vor determina alinierea obiectivelor noastre cu planul misionar și evanghelistic al lui Dumnezeu pentru lumea în care trăim.

Când Pavel predică Evanghelia în cetățile Derbe și Listra, el are ideea de a merge să predice și în Asia dar „...au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia...” (Faptele Apostolilor 16:6) așa că s-au dus și „...au trecut prin ținutul Frigiei și Bitiniei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie” (Faptele Apostolilor 16:7) De ce toate acestea?

Pentru că, atunci când Duhul Sfânt face planul de misiune și evanghelizare, planurile noastre se supun planurilor Lui, iar Pavel și Barnaba și-au acordat bine urechea la auzirea și ascultarea de călăuzirea și îndrumarea Duhului Sfânt.

Dragi frați, suntem în această săptămână de rugăciune, îndemnați să „Umblăm cârmuiți de Duhul Sfânt” (Galateni 5:16) iar tema zilei de azi este „Duhul Sfânt și lucrarea de misiune și evanghelizare”. Astfel în lumina lucrurilor pe care le-am văzut cu privire la lucrarea Duhului Sfânt în misiune și evanghelizare avem harul să venim înaintea Domnului cu:

Mulțumire:

- Pentru că Dumnezeu a revărsat peste noi Duhul Sfânt care lucrează în noi, cu noi și prin noi în lume;
- Pentru slujitorii și membrii bisericii care de-a lungul timpului au fost plin de Duhul Sfânt și de putere în lucrarea de misiune și evanghelizare și prin care Dumnezeu a întors pe mulți de la moarte la viață;
- Pentru aceia care în diverse perioade de prigoană s-au lăsat călăuziți de Duhul Sfânt în lucrarea de evanghelizare și misiune și au dus Evanghelia Domnului Isus la oamenii care azi sunt în trupul și Biserica Domnului;
- Pentru slujitorul sau credinciosul prin care Duhul Sfânt a lucrat ca și tu să auzi Evanghelia și auzind-o L-ai primit pe Domnul Isus în viața ta și astfel El a făcut și din tine un Fiul al Împărăției lui Dumnezeu.

Pocăință:

- Pentru că am devenit tot mai dezinteresați față de Dumnezeu Duhul Sfânt și lucrarea de misiune și evanghelizare pe care El o face în lume;
- Pentru că am devenit nepăsători față de mântuirea celor din casele noastre;
- Pentru că preferăm să stăm comozi în băncile bisericilor noastre în loc să ne lăsăm folosiți de Duhul Sfânt în lucrarea de misiune și evanghelizare.

Cerere și mijlocire:

- Pentru înflăcărare și Duh de trezire spirituală în noi și bisericile în care suntem;
- Pentru discernământ spiritual cu privire la tot mai multe învățături nebiblice și tot mai mulți învățători mincinoși în domeniul darurilor și lucrării Duhului Sfânt;
- Pentru o lucrare de călăuzire și îndrumare a fiecăruia dintre noi spre misiune și evanghelizare în care Dumnezeu Duhul Sfânt să ne folosească cu putere;
- Pentru o lucrare de curăție, mărturie și rodire prin implicare intențională în lucrarea de evanghelizare care urmează.

Pastor Vasile Paul, Biserica Baptistă „Sfânta Treime”, Baia Mare

Concluzie

La finalul acestei săptămâni de rugăciune ne îndreptăm privirea spre Căpetenia și Desăvârșirea Credinței noastre, singurul despre care citim că El singur are plinătatea Duhului, ca nimeni altul: „Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește Cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul și I-a dat toate lucrurile în mâna Lui” (Ioan 3:34-35). Pentru Domnul Isus rugăciunea nu a fost un ritual sau o soluție de avarie, ci o demonstrație a relației de părtășie desăvârșită cu Tatăl. În Evanghelii Îl găsim pe Domnul mereu și mereu retras singur pentru rugăciune – stare de vorbă cu Tatăl. El este modelul desăvârșit al vieții de rugăciune – o relație personală, intimă și învăluită în dragoste. Și noi putem experimenta prin rugăciune o relație asemănătoare, o relație transformatoare în care experimentăm dragostea, călăuzirea, iertarea, puterea și pacea lui Dumnezeu. Meditând la exemplul Domnului Isus suntem încurajați să ne rugăm ca Duhul Sfânt să cultive în noi o credință vie care să fie înrădăcinată în Cuvântul lui Dumnezeu și în rugăciune. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16).¹⁴

„Oamenii pot ridiculiza chemarea, pot respinge mesajul, se pot împotrivi dovezilor, ne pot desconsidera ca persoane, dar sunt neputincioși în fața rugăciunilor noastre.” J. Sidlow Baxter

„Nicio trezire spirituală în nicio țară sau localitate nu a început vreodată fără unitatea credincioșilor în rugăciune.” D.A.T. Pierson

„Rugăciunea se ancorează în planul lui Dumnezeu și devine legătura între voia Lui și împlinirea ei pe pământ. Atunci se petrec lucruri uimitoare și nouă ne este dat privilegiul să devenim canalele rugăciunilor Duhului Sfânt.” Elisabeth Elliot

Acest material menit să ne inspire în săptămâna de rugăciune a Bisericilor Creștine Baptiste din România este însoțit de rugăciunile noastre ca Duhul Sfânt să aprindă un foc sacru al rugăciunii în fiecare credincios baptist, să ne motiveze la sfințire și consacrare totală pe altarul sfânt, să aducă pasiune pentru studiul și răspândirea Cuvântului spre mântuirea oamenilor, să binecuvânteze bisericile cu noi generații de lucrători de caracter și consacrați, să dăruiască biruință celor care trec prin neazuri și încercări, să-i întărească pe cei slabi și să-i ridice pe cei căzuți, să binecuvânteze România cu pocăință și trezire spirituală spre slava singurului Dumnezeu adevărat, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Vă dorim din toată inima Sărbători pline har și Un An Nou Binecuvântat!

Paul Negruț, Vicepreședinte cu educația

---

¹⁴ Aaron Joseph Hall, „The Importance of Prayer in our Daily Lives and How it Can benefit Us in Many Ways”, in <https://thinker.org/blog/the-importance-of-prayer-in-our-lives> (Accesat 06 decembrie, 2025).